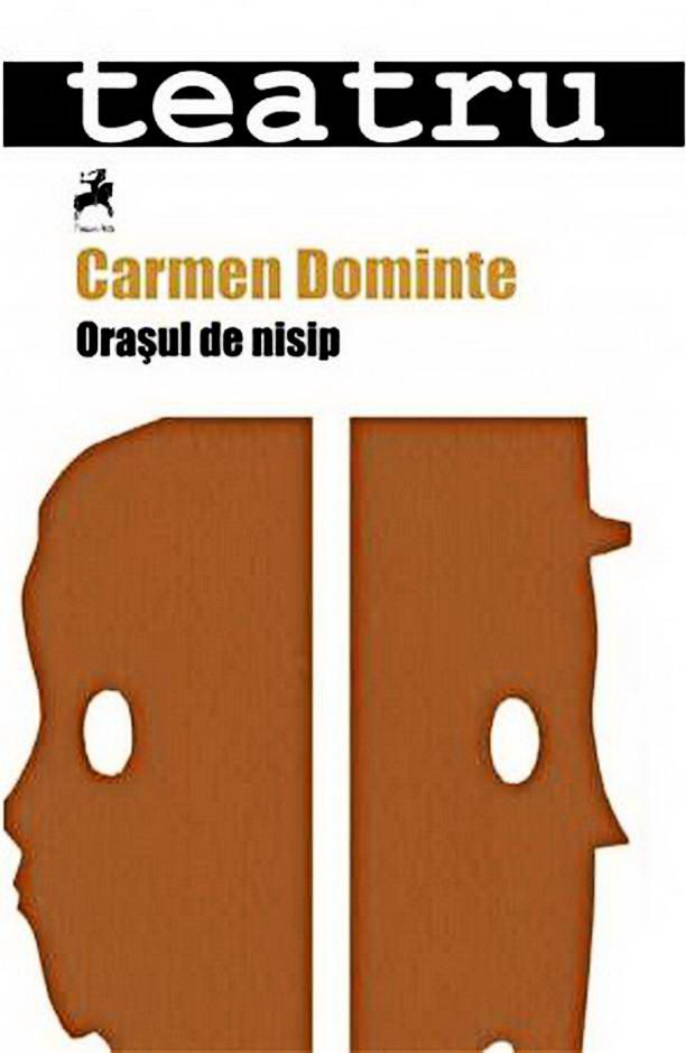

ORAŞUL DE NISIP
Teatru scurt

ORAŞUL DE NISIP
Personajele:
Elvis

Rafael

Decorul:

O clădire dezafectată.

Elvis și Rafael, doi hingheri tineri, urmăresc un câine. Se opresc în momentul în care câinele intră într-o clădire pustie. Înaintează cu mare grijă. Poarta este întredeschisă. Cei doi se opresc în fața ei.

RAFAEL: Bă, eu nu intru aici.

ELVIS: Hai, mă, ce naiba?

RAFAEL: Bă, nu intru.

ELVIS: Javra aia e aici înăuntru.

RAFAEL: O să aștept să iasă.

ELVIS: Și dacă iese pe partea ailaltă?

RAFAEL: Norocul lui.

ELVIS: Frate, eu unul nu mă întorc cu mâna goală că iar se enervează bosul.

RAFAEL: Nu mai pot eu d-asta.

ELVIS: M-am săturat să urle la mine.

RAFAEL: N-o să urle că-i zicem că al naibii câine ne-a scăpat.

ELVIS: Îi zicem pe naiba.

RAFAEL: Îi zic eu, poftim.

ELVIS: Pe cât, frate, că nu te crede?

RAFAEL: Pe cât vrei tu.

ELVIS: Și tot o să urle.

RAFAEL: Atunci, bagă-te, bă, după el.

ELVIS: Singur nu pot.

RAFAEL: Dacă-mi dai cincizeci de coco, intru cu tine.

ELVIS: De unde, frate?

RAFAEL: Lasă că știi tu.

ELVIS: Să moară mama dacă știu ceva.

RAFAEL: Las-o pe maică-ta, că nu ea și-a luat partea ieri.

ELVIS: Da, frate, am luat pe fier vechi. Care-i treaba?

RAFAEL: Vezi că ai.

ELVIS: Din ăia nu dau la nimeni, să-ți fie clar.

RAFAEL: Măcar douăzeci și cinci.

ELVIS: Nu, mă.

RAFAEL: Cincisprezece.

ELVIS: Frate, dacă vrei să vii bine, dacă nu, exit.

RAFAEL: Hai, zece și intrăm acum.

ELVIS: Bine, hai.

Cei doi bat palma și intră în clădirea dezafectată. Elvis împinge poarta care scârțâie îngrozitor.

RAFAEL: Trage ușa după tine.

ELVIS: E grea, frate.

RAFAEL: Bine, trage odată cu mine.

Rafael îl ajută pe Elvis să închidă poarta. Ajunși în clădire, cei doi încep să cotobăie prin jur. Pereții sunt scorojiți, tavanul este plin de găuri, pe jos sunt tot felul de conserve, sticle goale și dosare vechi. Cei doi caută câinele în fiecare ungher.

RAFAEL: Ăsta a spălat puțina de cum a intrat.

ELVIS: Păi, dacă ți-a luat atât ca să te hotărăști.

RAFAEL: Nu urla la mine că n-am nicio vină.

ELVIS: Acum găsește potaia naibii.

RAFAEL: Bă, cu siguranță, aici nu e.

ELVIS: Și ce facem?

RAFAEL: Nimic. Ne odihnim puțin și plecăm.

ELVIS: Frate, de dimineață ne tot odihnim.

RAFAEL: Da, bă Elvise, că e greu să fii hingher. Hai, ia un loc și respiră adânc.

Rafael se întinde peste mormanul de dosare aruncate pe jos. Elvis îl privește uimit.

ELVIS: Gata, frate, te-ai odihnit. Să mergem.

RAFAEL: Bă, pe tine te mănâncă spinarea?

ELVIS: Vreau să prindem odată câinele ăla și s-o-ntindem acasă.

RAFAEL: Bă, ascultă la mine, potaia aia fute acum o cățea, așa că ia loc.

ELVIS: Găsim noi altul.

RAFAEL: Bă, dar ce hingher model a făcut mama din el. Cu mine însă nu-ți merge.

ELVIS: Ce vrei să zici?

RAFAEL: Eu iubesc câinii. Nu suport să-i văd cu ștreangul de gât. De asta m-am făcut hingher că să-i dau scăpați.

ELVIS: Te spun lui bos.

RAFAEL: Și eu îi spun că minți.

ELVIS: Nu mint.

RAFAEL: Știu, dar zic doar așa. Să vedem atunci pe cine o să creadă bos. Așa că ia loc și respiră adânc.

Rafael îşi aprinde o ţigară. Elvis se aşază lângă el.

ELVIS: După ce fumezi, plecăm.

RAFAEL: Bine, bă Elvise, plecăm.

ELVIS: Vezi că ai promis.

Rafael nu răspunde, continuă să fumeze în liniște. Câteva minute de tăcere. Elvis se joacă plictisit cu șiretul de la bascheți.

RAFAEL: Dacă te plictisești citește de prin dosarele astea.

ELVIS: N-am chef.

RAFAEL: Poate zice de ceva averi.

ELVIS: Averi pe naiba.

RAFAEL: Bă, ia uită-te.

Elvis deschide un dosar și citește cu voce tare.

ELVIS: Proces verbal întocmit astăzi doisprezece septembrie 1983 cu privire la şedinţa de comitet din cadrul secţiei de matriţe de la fabrica de încălţăminte şi calapoade…

RAFAEL: Gata, bă, mi-a ajuns.

ELVIS: Ce facem acum?

RAFAEL: Acum ne întindem şi tragem un pui de somn.

ELVIS: Nu mi-e somn.

RAFAEL: Dacă stai cu ochii închişi o să ţi se facă.

Rafael se întinde și închide ochii. Elvis se întinde și el dar se tot foiește.

ELVIS: Frate, nu pot să dorm la comandă.

RAFAEL: Strânge mai tare din ochi.

ELVIS: Am strâns destul ș-am văzut cerculeţe negre.

RAFAEL: Înseamnă că-ţi vine somnul.

Elvis rămâne cu ochii închişi în timp ce Rafael adoarme profund și sforăie. La un moment dat, Elvis se ridică mombănind.

ELVIS: Îmi bag picioarele în el de somn. Hai, frate, să mergem.

RAFAEL *(trezit din somn):* Ce-ai, bă?

ELVIS: Hai să plecăm naibii d-aici.

RAFAEL: Stai, bă, să-ţi povestesc ce-am visat.

ELVIS: Lasă-mă, frate, cu visele tale.

RAFAEL: Bă, e ceva tare de tot.

RAFAEL: O fi, dar n-am chef acum. Mă duc acasă.

RAFAEL: Păi, mergem împreună.

ELVIS: Atunci îmi spui pe drum.

Rafael se ridică și îşi strânge bricheta și ţigările de jos.

RAFAEL: Bă, mă asculţi?

ELVIS: Da, mă, da.

RAFAEL: Bă, se făcea că totul se transformase-n nisip: casele, pomii, maşinile, blocurile, oamenii, copii, câinii, vrăbiile, terasele, porumbeii, statuile; bă, totul, mă-nţelegi? Totul era de nisip.

ELVIS: Ca ce chestie?

RAFAEL: Nu ştiu, bă. Aşa am visat.

ELVIS: Nasol. Hai să mergem.

Cei doi împing cu putere uşa şi ies. De afară se aude un vânt puternic. Prin deschizătura uşii sunt suflate fire de nisip înăuntru. După scurt timp cei doi se întorc.

RAFAEL: Mamă, ce e afară.

ELVIS: Când am intrat aici nu bătea aşa vântul.

RAFAEL: Bă, şi nu era atâta nisip.

ELVIS: Hai să tragem naibii uşa asta, că ne intră tot nisipul de afară.

Elvis şi Rafael trag puternic de uşă dar nu reuşesc decât să o apropie puţin de perete. Se aude în continuare şuierul vântului.

RAFAEL: O să stăm aici până se mai potoleşte vântul.

ELVIS: Frate, când am ieşit în vântoarea aia, nu puteam să respir de atâta nisip.

RAFAEL: Era ca în deşert.

ELVIS: Nu ştiu, mă, dar îmi intra peste tot, şi-n urechi şi-n gură şi-n ochi.

RAFAEL: Şi pe mine mă ustură ochii.

ELVIS: Nu înţeleg, frate, de unde ne-am pomenit cu atâta nisip.

RAFAEL: Bă, când am ajuns aici nu era deloc.

ELVIS: Nu, frate, că mi-ar fi intrat la bascheţi.

RAFAEL: Şi mai încolo era o staţie de autobuz.

ELVIS: Da, şi o şcoală.

RAFAEL: Iar după curtea şcolii erau patru blocuri turn.

ELVIS: Şi o florărie.

RAFAEL: Nu. Aia era farmacie.

ELVIS: Da, mă, că puţea a medicamente.

RAFAEL: Şi mai era şi un parc.

ELVIS: Păi, bă, acolo am găsit câinele.

RAFAEL: Bă, eu n-am mai văzut nimic din toate astea.

ELVIS: Frate, nici eu.

RAFAEL: Poate din cauza nisipului și a vântului.

ELVIS: E ca-n visul tău, mă.

RAFAEL: N-are cum, bă, că ăla e vis.

ELVIS: Da, mă, așa e.

Cei doi se plimbă prin jur. Încep să lovească puternic dosarele cu piciorul. Acestea zboară pe lângă ei. Pentru un timp se lovesc cu dosarele până obosesc. Se așază din nou peste dosarele răvășite. Rafael își aprinde o țigară. Elvis stă întins lângă el.

RAFAEL: Cred că s-a oprit vântul.

ELVIS: Nici eu nu-l mai aud. Uite, au apărut și stelele.

RAFAEL: Unde vezi, bă, stele?

ELVIS: Prin plafon.

RAFAEL: Fumez țigara asta ș-apoi o întindem.

ELVIS: Mie mi-e cam somn, frate.

RAFAEL: Bă, și mie.

ELVIS: Eu zic să mai stăm puțin.

RAFAEL: Bă, și dacă adormim?

ELVIS: O să ne trezim dimineață și-ncepem s-alergăm iar după potaia aia.

RAFAEL: Dacă sforăi îmi dai un ghiont.

ELVIS: Gata, frate.

Rafael stinge țigara și se întinde lângă Elvis. Adoarme imediat și începe să sforăie. Elvis îi trage un ghiont și Rafael se întoarce pe partea cealaltă. Elvis adoarme și el. Prin deschizătura ușii intră un câine. Se apropie încet de cele două grămezi de nisip aflate una lângă cealaltă. Miroase nisipul, apoi ridică piciorul.

RAFAEL: Bă, încetează când îți spun.

ELVIS: Stai, frate, că nu-ți fac nimic. Era doar un câine.

RAFAEL: Bă, ăsta a făcut pipi pe mine.

ELVIS: Nasol.

NATURĂ MOARTĂ CU PEISAJ

Personajele:

Portarul

Felix

Doro

Ema

Decorul:

Curtea unei şcoli de cartier.

Secvenţa 1.

Imediat după căderea nopţii. De afară se aud câini lătrând, urlete ale suporterilor unei echipe de fotbal, cineva dă manelele la maxim, se aud vociferări, apoi muzică simfonică (Mahler). În mijlocul scenei se află zidul şcolii, în partea stângă curtea şcolii, cu terenul de fotbal, iar în dreapta culoarul care duce spre cabina şi baia portarului. Este întuneric. Portarul intră în şcoală şi aprinde lumina, apoi încuie uşa. Trece pe culoar, scărpinându-se pe burtă. Intră la baie şi vrea să se spele pe mâini, dar apa nu curge (se aude doar zgomotul de pe ţeavă).

PORTARUL: Pizda mamii ei de ţeavă… îmi bag picioarele în gâtul ei puturos.

Portarul se uită în oglinda murdară. Vede că i-a crescut barba, se freacă cu mâna peste ţepii de pe obraji.

PORTARUL: Azi o mai las, mâine o să mă mănânce de-o să-mi văd ceafa… n-are a face, mă cac în ea de barbă… ce s-o mai rad dac iar creşte.

Ca şi scum s-ar fi spălat pe mâini, portarul se şterge pe pantaloni. Se îndreaptă spre cabina lui de la poartă. O descuie şi intră. Dă drumul la radio şi fixează pe postul care transmite meciul de fotbal. Bea puţină bere şi râgâie zgomotos. Se aşază pe scaun cu radioul în mână.

Secvenţa 2.

Doi puşti se apropie de zidul şcolii, aflat în mijlocul scenei, hotărâţi să-l umple cu graffiti. Se uită mereu în stânga şi-n dreapta. Stau pe vine şi îşi pregătesc dozele cu vopsea. De partea cealaltă a zidului, în cabina sa, Portarul se scarpină pe burtă.

FELIX *(uşor speriat, către Doro)*: Te-ai uitat bine? Nu e nimeni?

DORO: Dacă-ţi spun.

FELIX: Mai stăm puţin.

DORO: Vezi cum eşti?… Mereu faci aşa.

FELIX: Ce fac, bă?

DORO: Lasă acum.

FELIX *(către Doro, împingându-l)*: Ce am făcut, bă?

DORO: Ce ştiu eu? Ce-mi pasă?

FELIX: Ce ai, bă?

DORO: Eşti naşpa. Cred că ţi-e frică.

FELIX: Frică? Mie?

DORO: Atunci, ce te dai la fund? N-ai vrea să ne şi întoarcem că tu ai pipota moale ca elasticul?

FELIX: Mă laşi… N-am spus asta.

DORO: Şi vrei să te cred?

FELIX: Whatever.

DORO: Vrei să spun ce cred eu?

FELIX: Plimbă ursu' că nu mă interesează.

DORO: Te dădeai mare faţă de ăia, dar pe mine nu mă duci, frate-miu. Numa ce i-ai văzut şi au început să-ţi pice unghiile, mânca-ţi-aş.

FELIX: Ce voiai, mă? N-ai văzut că aveau cuţite?

DORO: Şi ce-i cu asta, frate? Nu trebuia să le dai banii şi pace. Iete, na…

FELIX: Tu nu ştii cum sunt ăştia dacă nu scoţi bişatarii…

DORO: Ce-mi pasă… Puteai să te fofilezi.

Fiecare îşi scoate dozele cu vopsea şi începe să deseneze pe zidul şcolii în mare grabă, privind din când în când în spate, să se asigure că nu sunt văzuţi.

Secvenţa 3.

Portarul îşi scoate mâncarea dintr-un fişet metalic. Îşi întinde un ziar pe masă. Se uită lung la fotografia unei tinere îmbrăcată sumar.

PORTARUL: Pusi, ce ţi-aş mai face, mânca-ţi-aş. Unde eşti tu, Pusi, acum? Singurică?

Desface o conservă de peşte, rupe pâniea şi îşi taie doi cârnaţi. Este mereu cu ochii pe fotografia tinerei. Mănâncă cu gura deschisă. Este atent la faza comentată la radio. Se ridică în picioare şi încleştează pumnii. Faza trece şi el se aşază din nou să mănânce. Comentează meciul.

PORTARUL: Asta puteam şi eu. Mare-n ciuperci… faţă de căcat… fluieră-l, bă, avortelule… fluieră că asta ai învăţat, fir-ar al naibii, să nu-ţi înghiţi, bă, fluieru' mă-sii.

Mestecă cu zgomot. I se pare că aude ceva dar nu dă importanţă. Dă în schimb radioul mai tare. Se freacă pe barbă apoi, auzind iar zgomote, opreşte radioul şi ciuleşte urechile.

Secvenţa 4.

Cei doi, Felix şi Doro, colorează repede o parte din desen. Apoi trec

mai departe. Stau mereu aplecaţi.

FELIX *(în timp ce trage cu negru un cerc mare pe perete)*: Ţi-e uşor să vorbeşti, nu pe tine te-au ameninţat.

DORO: Mare scofală.

FELIX: Vine şi Ema?

DORO: Ce ştiu eu?

FELIX *(preocupat de desen):* Ce facem în mijloc?

DORO: Pe mama.

FELIX: Pe mă-ta să ţi-o desenezi în baie, să te holbezi la ea când te caci.

DORO *(sărind la bătaie):* Gâtu' mă-tii de bulangiu… Mai spune o dată, hai… N-ai curaj acum? Labagiule!

FELIX *(ripostând):* Pe cine faci tu labagiu? Ia stai, mă!

DORO *(luându-l pe Felix de guler):* Mă, tu vrei să te baţi? Mă, chestia e că eu sunt în stare să te omor.

FELIX: Omori pe mă-ta.

Ema vine în fugă spre ei, luminându-şi calea cu o lanternă. Este foarte veselă, râde înfundat şi se mişcă foarte repede. Cei doi se opresc din încăierare. Ema le pune celor doi lanterna drept în ochi, ei se feresc.

FELIX *(către Ema):* Stinge, proasto, lanterna, că ne filmează.

EMA *(stingând repede lanterna):* Mă gândeam doar să vă luminez zidul.

FELIX: Te gândeai tu aşa de una singură, toanto?

DORO *(liniştind-o pe Ema):* E destul becul de pe stradă.

Se aud strigăte puternice pentru golul marcat. Cei trei se opresc şi aşteaptă puţin. Doro scuipă pe jos. Ema scoate o gumă de mestecat, o vâră toată în gură şi începe să mestece plescăind. Felix strănută şi aruncă mucii pe jos, se şterge cu dosul mâinii pe bluză, apoi se apucă din nou de desenat.

EMA: Da' voi de ce desenaţi noaptea pe zidul şcolii?

DORO: Pentru că a vrut fraierul ăsta să fie cool… Acum eşti destul de cool, mă?

FELIX: Cool pe mă-ta… Şi dacă am vrut, ce-i cu asta? Nu mă crezi în stare?

DORO: Tremură chiloţii pe tine, mânca-ţi-aş.

FELIX: Doro, tu nu poţi fi serios nicio clipă?

DORO: La ce bun? Sunt teenager în pula mea… şi nu mi-e destul. Am şaptesprezece ani şi deja mi-e rău.

FELIX *(către Ema):* Doro e muci, pe bune.

EMA: De ce, mă?

DORO: Sunt mucii lu' Felix… iete, ăia de pe jos, nu-mi pasă-n căcat, şi nici nu ştiu cum să mă port când sunt c-o gagică, toate se uită cruciş la mine, şi pe mine mă doare freza, da' nu pot să spun, ce-s fraier…

FELIX: Aşa că-şi bagă picioarele alea păroase în toate.

DORO: Mă, nu vorbi în locul meu. Viaţa e mişto. Ema e gagică mişto. Tu eşti de rahat.

FELIX: Dar tu din ce o-i fi făcut?

DORO: Din carne care a stat la soare şaisprezece ani şi s-a împuţit ca o balegă… Ema, crezi că m-ai putea iubi?

EMA: Doro, eşti scârbos.

FELIX: Bă, plimbă ursoaica, bă… tu nu ştii ce-i aia… şi de când te interesează Ema?

DORO: De ieri, e bine?

FELIX: Din partea mea poţi să te speli cu ea pe cap. Pe mine nu mă interesează nici dacă ar fi BMW. Eu am încheiat-o cu iubirea. Nu vreau nevastă cu mustaţă şi plozi cu capu' mare.

DORO: Mă, frate-miu, acum la modă e să fii dereglat sexual. Când vrei să ne dereglăm?

FELIX: Bă, eu m-am săturat să fiu idiot… eu îi scriam lu' asta poezii, ea însă prefera să se dea cu rolele. Atunci am fost nevoit să renunţ.

EMA *(serioasă):* Dar acum?

FELIX: Acum în sfârşit nu te mai iubesc… şi nici nu mă mai doare.

DORO *(acoperind şi ultimele bucăţi de zid cu vopsea):* Felix e cicatrizat. De asta şi-a făcut tatuaje, ca să nu se vadă pe unde a ieşit iubirea. *(face o pauză)* Uite, aici ar merge o pasăre.

FELIX: N-ai vrea o găină plouată?

EMA *(către Felix):* Tu mereu trebuie să fii contra.

DORO: Eu nu desenez găini.

FELIX: Atunci ceva suprarenal.

DORO: Ştiu sigur ce merge aici: natură moartă cu peisaj, e? Sunt mother fucker? Sau, nu… mai bine capete de morţi vomitând în apus de soare.

FELIX: Asta ar însemna sinucidere curată. Toţi ştiu desenul ăla.

DORO: Dar eu vreau să mă sinucid, sunt prea tânăr ca să mai trăiesc.

FELIX: What's the point?

DORO: Pointul e că nu e niciun point.

Doro se dă câțiva pași înapoi și admiră desenul. Ema vine lângă el și îl ia de mână. El o privește încurcat, Ema își trage mâna. Felix, lângă ei, își pune mâinile în șold și admiră desenul, încruntându-se puțin. Se duce din nou lângă zid și mai trage câteva linii.

FELIX: Acum e trăsnet. Vino mamă să mă vezi cum pe zid trag linii verzi.

DORO: Să vezi ce-o să ți-o mai tragă mă-ta când o afla. Numai pe la spate.

FELIX: Bă, tu ești mic ș-al dracu', dacă mai faci și pe prostu' ești la superofertă.

EMA: Voi v-ați uitat la ceas?

DORO: Eu nu măsor timpul pierdut.

EMA: E aproape doișpe…

DORO *(își strânge dozele cu vopsea și le pune în rucsac):* Mă duc să mă cac.

Doro vrea să traverseze curtea școlii. Face doar câțiva pași. Felix aleargă după el și îl trage de mânecă.

DORO *(ripostând):* Ia mână, că-mi iei vopseaua.

FELIX: Nu traversa dincolo.

DORO: Trebuie. Decepțiile oricum vin după aceea.

FELIX: Acolo te poate vedea oricine.

DORO: Nu sunt pudic.

Secvența 5.

Înainte ca Doro să plece, din școală apare Portarul. Își suge dinții și scuipă. Cei trei sunt surprinși de apariția portarului, dar nu se sperie, dimpotrivă, încep să-l agreseze cu întrebările, luându-l la mișto.

PORTARUL *(scuipă iar pe jos, după ce și-a supt dinții):* Ce căutați aici, puradeilor?

DORO *(prețios):* Iete, na. Răspunsuri.

PORTARUL: Ați greșit locația. Aici nu e nimeni. Numa io.

DORO *(se așază pe jos în lotus):* Nu-i nimic, îl așteptăm.

PORTARUL *(încurcat, scuipă din nou):* Pe cine?

DORO: Pe ăla cu răspunsurile.

PORTARUL *(își dă seama):* Voi râdeți de mine.

FELIX: În niciun caz. Suntem aici pentru că…

EMA: Domnule Portar, cum trebuie să fac să mă îndrăgostesc?

DORO: Şi ce e aia sărut franţuzesc?

FELIX: Aţi folosit vreodată steriletul?

DORO: Trageţi întotdeauna apa la closet?

PORTARUL: Nişte puşti ca voi ar trebui să fie la ora asta în pat…

DORO: Acolo şi vrem să ajungem.

PORTARUL: … nu pe străzi sau pe sub ziduri. Nu cumva aţi venit să desenaţi? (des*coperă desenele de pe zid) Ba,* asta era. Aţi mânjit tot zidul. Ştiţi că asta se pedepseşte?

FELIX *(ironic):* Ce ni se poate întâmpla?

PORTARUL *(grav, ameninţându-i):* O să vină Poliţia, o să vă ia de păr, o să vă bage în dubiţă, o să vă bată de-o să vă cânte apa-n cap; apoi ori vă duce la şcoala de corecţie, ori vă împuşcă.

DORO: Teribil.

PORTARUL: Nu glumesc. Desenele voastre n-o să reziste nici până dimineaţă.

FELIX: Am vrut să ne maturizăm.

PORTARUL: Asta e cea mai tâmpită tâmpenie pe care am auzit-o.

FELIX *(ofensat):* Ne place să fim contra.

PORTARUL: Mă, avortoni cu ochi, vouă vi s-a urât cu binele.

EMA: Acum o să ne luaţi la întrebări?

PORTARUL: Nu mă pretez la aşa ceva.

Secvenţa 6.

Portarul intră în clădire şi îi obligă pe tineri să îl urmeze. Rucsacurile rămân pe asfalt, iar Felix mai are într-o mână o doză cu vopsea. Portarul le deschide uşa larg şi îi împinge înăuntru. Puştii încep să se sperie şi se uită unul la altul. Merg pe hol în faţa portarului.

PORTARUL: Hai, trei iezi cucuieţi, c-o s-aveţi parte de cucuie, ce n-a văzut nici Văcăreştiu'.

Portarul le deschide uşa de la cabina lui şi îi îmbrânceşte acolo, apoi pune mâna pe telefon şi formează numărul la Poliţie.

FELIX: Dacă sunaţi la Poliţie, nu vor lua în considerare apelul.

PORTARUL: Mă tem că vor răspunde prompt, acum două zile ne-au călcat hoţii.

FELIX *(speriat):* Vă rugăm să nu o faceţi, altfel…

PORTARUL: Altfel, ce?… Mă ameninţaţi, derbedeilor?

FELIX *(serios şi speriat, agitând doza cu vopsea):* Întocmai.

PORTARUL *(pufnind în râs):* Cu ce, mă, pocitanie? Nu aveţi decât şpreiuri la voi.

Venindu-i ideea pe loc, Felix foloseşte dozele cu vopsea, ameţindu-l pe Portar. Ceilalţi sar asupra Portarului, îl îmbrâncesc, lovindu-l puternic cu capul de perete. Acesta se dezechilibrează şi cade, pierzându-şi cunoştinţa.

FELIX *(transpirat, se dă un pas înapoi):* Gata, încetaţi că-l omorâm.

DORO: Cred că deja-i dus de-a binelea.

EMA *(aplecându-se asupra lui):* Nu spune asta, nu cred c-a murit.

FELIX: Mă laşi. L-am ameţit doar. E un căcat de şprei.

DORO: S-o credeţi voi, fraierilor.

FELIX *(speriat, ascultând atent respiraţia portarului):* Doro are dreptate, bă, ăsta nu mai respiră.

EMA *(foarte speriată):* Poate ţi se pare.

FELIX *(îi atinge încheietura, căutându-i pulsul)*: Nu-i găsesc nici pulsul, în mă-sa.

DORO: Încearcă la gât, acolo bate mai tare.

EMA: Pune-ţi urechea pe inima lui.

Felix se apleacă, punându-şi urechea pe pieptul portarului şi încearcă din disperare să-i simtă bătăile inimii.

EMA *(nerăbdătoare):* Mai bate?

FELIX: Nu aud nimic, bă.

DORO *(se uită pe masă şi vede resturile de mâncare, ia o felie de salam şi o molfăie):* Eu v-am spus că a dat ortu' popii. Iete, na.

Felix şi Ema rămân înmărmuriţi, neştiind ce să facă. Îl privesc pe Portar zăcând pe duşumea, Ema începe să plângă. Doro molfăie felia de salam.

EMA: Să deschidem geamul, poate s-a sufocat.

FELIX: N-ai vrea să-l reanimăm, să aibă ce declara la Poliţie, tâmpita naibii?

DORO *(terminând felia de salam):* Şi ce facem acum?

EMA: Mie nu-mi vine să cred.

FELIX: Strângem şi ne tirăm.

DORO: Şi amprentele, mânca-ţi-aş?

FELIX: Care amprente? Nu am pus mâna decât pe şpreiuri.

EMA: Şi pe el îl lăsăm aici, aşa, întins pe jos?

FELIX: Nu ai vrea să-l iei acasă?

EMA *(foarte afectată):* Mie îmi vine să plâng.

FELIX: De ce să plângi, nici măcar nu-l cunoşteai, în mucii mă-sii.

EMA: Totuşi, am vorbit cu el.

FELIX *(enervat, strigând la Ema):* Gândeşte-te că ne dădea pe mâna Poliţiei.

EMA: Cu toate astea, nu trebuia să-l ucizi.

FELIX: Acum eu l-am ucis… Nu aţi sărit şi voi pe el? Nu l-aţi împins şi voi?

DORO: Bine, mă, suntem toţi vinovaţi… e bine aşa?… băga-mi-aş picioarele…

EMA: Eu venisem doar pentru graffiti, nu şi pentru asta…

DORO: Eu nici nu ştiu pentru ce am venit, mânca-ţi-aş.

FELIX: Toţi am venit pentru graffiti. Nu sunt eu vinovat c-a ieşit prost.

DORO: Dar cine a fost cu ideea… bunica?

FELIX: Eu am zis să facem ceva cool de cool.

DORO: Ca ce chestie?… Mai ales că ştiai că-i interzis.

FELIX: Tocmai d-aia, bă.

EMA: Mie mi s-a făcut frică. Hai să plecăm… e atât de frig.

FELIX: Nu mai e cool deloc.

DORO: E thriller, mânca-ţi-aş.

EMA *(plângând):* Am un gust amar în gură. Nu vreau să-l mai văd cum zace pe ciment.

DORO: Şi ce-ai vrea? Să-l punem pe closet şi să zicem c-are diaree?

FELIX: Bine, bă, plecăm. Să nu vă daţi de gol. Aici nu s-a-ntâmplat nimic.

EMA: Mi-e teamă c-o să-l visez la noapte.

DORO: Visezi pe naiba. Nu te mai uita la el.

FELIX: Bă, toanto, termină odată.

EMA: Dacă ne arestează, ce facem?

FELIX: Ia, uite-o. Ce zic eu şi ce face nebuna.

DORO: O să fim arestaţi şi gata.

FELIX: Nu au cum să ne bănuiască tocmai pe noi, putea fi oricine.

DORO: Şi bursa mea la facultate?… Viitorul meu?

EMA: Nu ştiu cum poţi să te gândeşti la chestia asta acum, eu nu

ştiu ce va fi mâine.

DORO: În pixul meu de viitor.

FELIX: Dacă nu ciripiţi, nu doare.

DORO: Nu doare, în pula mea. Acum mi-oi face şi eu tatuaje, nu? Am fost prost că te am crezut.

FELIX: Ai vrut şi tu, bă. Nu te-am tras de piercingu' din nas.

EMA *(către Felix):* Tu mereu te arunci cu capul înainte, fără să te gândeşti la urmări.

FELIX *(ironic):* Ar trebui să mă simt vinovat?

DORO *(privind pe Portar):* Dacă e cineva vinovat aici, atunci nu e decât el, cine l-a pus să apară?

EMA: Dar era job-ul lui, trebuia să vină.

FELIX: Nu mă interesează, e muci dac a venit.

EMA: Totuşi… să moară aşa!

DORO: Da' cum ai fi vrut, dragă, în jacuţehi?

FELIX: Tu ce voiai, bă? Să ne bată pe umăr şi să ne ofere lapte cu cacao?

EMA *(sare peste picioarele porarului, întinse pe jos):* Vă bateţi joc… Nu mai suport, să plecăm odată.

DORO: Eu fac pe mine, mă aşteptaţi?

FELIX: Se luminează, riscăm să fim văzuţi.

DORO: Eşti obsedat de lumină, frate-miu.

FELIX: Sunt precaut.

DORO: Foarte, n-am ce zice, fraiere. Atât de precaut, de ne-ai făcut să dăm nas în nas cu moartea lu' ăsta. Îţi mulţumim din suflet, bulangiule.

FELIX: Da' tu de ce cauţi atât de des un closet?

DORO: Să mă masturbez, mânca-ţi-aş. Satisfăcut, frate-miu?

Secvenţa 7.

Doro iese din cabina portarului şi merge la acelaşi closet în care fusese şi portarul. Nu îl vedem. Apoi reapare şi deschide robinetul. Se aude zgomotul de pe ţeavă şi înjurătura lui Doro.

DORO: Gâtu' mă-sii de ţeava lu' peşte prăjit şi dude amare.

Felix şi Ema trec pe lângă portarul întins pe jos. Ies pe hol şi închid cabina acestuia. Ema e speriată şi tremură de frig. Cei doi ies în curtea şcolii. Doro iese după ei, ştergându-se pe mâini de cracul pantalonului.

EMA *(către Felix):* Ce le spunem babacilor?

FELIX: Nu ştiu, bagă şi tu una din top.

EMA: Trebuie să fie acelaşi lucru, să minţim la fel, altfel ne distrugem.

DORO: Eu sunt deja distrus, ce contează dacă mă mai distrug o dată?

EMA: Hai, să plecăm repede. E tot mai frig.

DORO *(înclinând capul spre cabina portarului):* Cu ăsta ce facem până la urmă?

EMA: Orice, numa să nu mai trebuiască să-l văd cu ochii ăia deschişi.

FELIX: Îl lăsăm aici. O să-l găsească cineva dimineaţă.

Cei trei, după ce au ieşit din clădire, se apropie de zidul şcolii ca să-şi admire opera de pe zid. Îşi strâng rucsacurile rămaşi pe jos, atunci când au fost surprinşi de portar. Ema le întoarce spatele, clănţănindu-şi dinţii.

DORO *(admirând desenele):* Mă, e tare, tată.

FELIX: E tare ca mucii.

DORO: Iete, na… muci pe pereţi.

FELIX: Cum îi zicem?

DORO: Graffiti.

FELIX: Grafi-pupu… nu, trebuie ceva mother fucker… beton, tată.

DORO: E ca o natură moartă, moartă, moartă, frate-miu.

EMA: Cu mort cu tot.

FELIX: Nu, toanto… cu peisaj, în mă-ta.

Doro şi Felix râd zgomotos. Ema e tristă şi se uită la cei doi absentă. Se întoarce din nou şi îşi strânge umerii. Sare când pe un picior, când pe altul. Dârdâie. Felix o vede şi pufneşte, îi dă lui Doro cu cotul în coaste. Doro o vede pe Ema şi râde şi el.

FELIX *(către Ema):* Ce-ai, bă? Eşti muci?

EMA: Nu, lasă-mă.

DORO: Mother fucker, Ema.

EMA: Am un sentiment ciudat, ca o apăsare, când mă gândesc la ăla.

DORO: Eu parcă nu mai pot respira ca lumea, da' n-are a face.

FELIX: Şi eu simt că ameţesc, să-mi bag picioarele.

DORO: Vezi, nu ne doare, nu ne pasă… şi tu trebuie să faci la fel.

EMA: Nu pot, îmi vine să vărs.

FELIX: *(neîncrezător):* Verşi pe mă-ta.

EMA: Când îţi spun.

FELIX: Ţi s-a bulit softu', frate…

DORO: Mă, eu mă tirez că-mi tot vine să râgâi.

FELIX: Hai, că-i deja groasă… lasă… mergem…

Felix mai întoarce o dată capul spre zid, zâmbeşte şi îşi trage nasul, apoi îşi aruncă mucii pe jos. Felix îşi duce rucsacul în mână, mai mult târându-l pe jos. Doro îşi pune rucsacul în spate şi scuipă pe zid, peste graffiti.

DORO: Na, acum l-am şi semnat.

FELIX: Bă, suntem tari.

DORO: Tari ca elasticu'.

EMA: Suntem şi fericiţi?

DORO: Fericiţi în pula mea.

FELIX: Fericirea-i pentru fraieri, moacă, noi suntem mangă rău.

EMA: Mă simt cam ciudat, nu-mi place.

FELIX: Pe cine crezi că interesează?

DORO: De, mă, dac-aţi vrut să fiţi cool, v-a ieşit pe nas, proştilor. Iete, na.

EMA: Mie tot mi-e frică c-o să-l visez la noapte.

FELIX: Aşa e prima dată, apoi te obişnuieşti. Ai să vezi, o să fii şi tu ca noi.

DORO: N-o să mai simţi absolut nimic, poate doar acul când îţi bagi tatuaje sub piele.

Cei trei se întorc cu spatele la zid şi pleacă încet din curtea şcolii. În urma lor rămâne zidul plin de un superb graffiti ilustrând cea mai frumoasă noapte şi cadavrul portarului întins pe jos, în cabina lui.

FOTOGRAFII CU MICKEY MOUSE

Personajele:

Sisif fericit

Sisif îndurerat

Decorul:

O poartă imensă.

Sisif fericit intră primul trăgând după el un sac imens plin cu tot felul de obiecte. Îşi trage sufletul şi se sprijină de sac. Se duce apoi şi bate de câteva ori în poartă dar nu răspunde nimeni. Apasă de două ori pe clanţă şi vede că e încuiat. Îşi şterge sudoarea de pe frunte şi se întoarce la sacul său. Sisif îndurerat intră aducând în braţe un sac mai mic. Se

opreşte lângă Sisif fericit şi îşi pune sacul jos. Se duce apoi spre poartă cu intenţia să bată.

SISIF FERICIT: Degeaba, am încercat şi eu.

SISIF ÎNDURERAT: Şi?

SISF FERICIT: Era încuiat.

SISIF ÎNDURERAT: Cred că e cam devreme.

SISIF FERICIT: Pe naiba, e deja şi jumate.

SISF ÎNDURERAT: Ăştia au program de la şapte, parcă.

SISIF FERICIT: Fără un sfert.

SISIF ÎNDURERAT: Par neserioşi.

SISIF FERICIT: Nu cred. De câte ori am venit era deschis şi sunt nişte oameni foarte drăguţi.

SISIF ÎNDURERAT: Eu vin mai rar.

SISIF FERICIT: Azi e luni, nu?

SISIF ÎNDURERAT: Da, şi ştiam că au program.

SISIF FERICT: Şi eu ştiam tot aşa.

SISIF ÎNDURERAT: Nu e nici sărbătoare.

SISF FERICIT: E o zi obişnuită.

SISIF ÎNDURERAT: Mai stau puţin şi plec.

SISIF FERICIT: Eu zic să staţi până deschid. N-are cum să dureze mult.

SISIF ÎNDURERAT: Poate, dar dacă nu deschid toată ziua?

SISIF FERICIT: Nu se poate, doar au program.

SISIF ÎNDURERAT: Or avea, dar asta nu-i obligă cu nimic.

SISF FERICIT: Ar fi pus un anunţ în geam.

SISIF ÎNDURERAT: Nu se sinchisesc ei numai pentru atât.

SISIF FERICIT: Totuşi, mie mi s-au părut oameni de treabă. Ş-apoi v-aţi cărat cu ditamai sacul până aici.

SISIF ÎNDURERAT: Oricum, sacul dumneavoastră e mult mai mare.

SISIF FERICIT: Aveţi dreptate.

SISIF ÎNDURERAT: Al meu nici nu e aşa de greu.

SISIF FERICIT: Înseamnă că sunteţi fericit. Nu aveţi aşa de multe lucruri de adus.

SISIF ÎNDURERAT: Vă înşelaţi. N-am adus decât nimicuri până acum.

SISI FERICIT: Şi nu vă e teamă că se vor prinde ăştia.

SISI ÎNDURERAT: Ba da, dar ce să fac? Mi-e mai greu să mă

despart de ele.

SISIF FERICIT: Vă înţeleg. Şi eu am fost aşa la început, apoi nu mi-a mai păsat.

SISIF ÎNDURERAT: Eu nu pot. Îmi spun de fiecare dată că e timpul să renunţ la tot ce e trecut dar, când iau primul obiect în mână, parcă sunt paralizat. Nu sunt în stare să fac nicio mişcare, şi atunci sunt nevoit să-l pun la loc.

SISIF FERICIT: Într-adevăr e foarte greu.

SISIF ÎNDURERAT: Am strâns tone de obiecte şi nu reuşesc să mă despart de ele.

SISIF FERICIT: Dacă doriţi, v-aş ajuta chiar eu.

SISIF ÎNDURERAT: Sunteţi foarte amabil, dar nu sunt încă pregătit.

SISIF FERICIT: Aş strânge absolut tot ce vă prisoseşte şi aş preda totul în aceeaşi zi.

SISIF ÎNDURERAT: Este un gest frumos dar nu cred că voi accepta.

SISIF FERICIT: Nici nu trebuie să fiţi prezent.

SISIF ÎNDURERAT: Vă mulţumesc, însă eu mă simt legat de fiecare lucru din casa mea.

SISIF FERICIT: Totuşi, n-o să puteţi amâna la nesfârşit.

SISIF ÎNDURERAT: Aşa e, dar sunt sigur că aş suferi foarte mult.

SISIF FERICIT: Vă cred. Toţi am trecut prin asta.

SISIF ÎNDURERAT: Pentru mine fiecare obiect are o poveste a lui. Nu pot să le arunc de parcă n-ar fi însemnat nimic.

SISIF FERICIT: Dar nu vă cere nimeni asta.

SISIF ÎNDURERAT: Dacă le aduc aici, e acelaşi lucru.

SISIF FERICIT: Aici toate sunt reciclate.

SISIF ÎNDURERAT: Adică distruse.

SISIF FERICIT: Nu, transformate în alte obiecte care vor avea poveştile lor.

SISIF ÎNDURERAT: Îmi pare rău, nu pot fi de acord cu aşa ceva.

SISIF FERICIT: Gândiţi-vă că lumea are mereu nevoie de obiecte noi.

SISIF ÎNDURERAT: Poate, dar pentru mine şi cele vechi sunt importante.

SISIF FERICIT: Aşa credeţi acum, dar sunt sigur că vă veţi schimba părerea cât de curând.

SISIF ÎNDURERAT: Nu știu ce să vă răspund. Știu însă că mie îmi place să-mi beau cafeaua în fiecare dimineaţă în cana mamei pentru că mâinile ei au ţinut-o de nenumărate ori, să mă uit la televizor din fotoliul bunicului pentru că acolo îşi citea bunicul cărţile de istorie, să îmi strâng mărunţişul în puşculiţa pe care mi-a dăruit-o bunica atunci când am împlinit cinci ani, să port ramele de ochelari ale tatălui pentru că de câte ori mă privesc în oglindă am impresia că mă uit la el şi aş putea continua aşa cu fiecare obiect de acasă.

SISIF FERICIT: Sunteţi prea sentimental. Trebuie să vă obişnuiţi să renunţaţi mai uşor.

SISIF ÎNDURERAT: Nu pot, domnule, nu înţelegi?

SISIF FERICIT: Altfel o să aveţi şi mai mult de suferit. Am auzit că sunt pedepse foarte grele pentru cei ca dumneavoastră.

SISIF ÎNDURERAT: Tocmai de aceea aduc aici din când în când câte ceva.

SISIF FERICIT: Nu e suficient.

Sisif îndurerat scoate din sacul său câteva reviste de artă şi câteva rame de tablouri.

SISIF ÎNDURERAT: Acum, de pildă, am la mine revistele astea. Sunt pline de reproduceri celebre. Altele nu mai am. Am adus şi nişte rame de tablouri. Se vede că sunt vechi şi că valorează enorm.

SISIF FERICIT: E bine, dar prea puţin.

SISIF ÎNDURERAT: Mai am şi fotografiile astea de când eram mic. Sunt cu Mickey Mouse.

SISIF FERICIT: Aşa mai merge. Trebuie să aduceţi toate fotografiile pe care le aveţi.

SISIF ÎNDURERAT: O să le mai păstrez un timp măcar. De fapt, nici la astea nu vreau să renunţ.

SISIF FERICIT: Sunt vechi şi urâte. Nici hârtia n-a fost prea bună că s-a îngălbenit.

SISIF ÎNDURERAT: E tot ce mi-a adus tata când a fost în America.

SISIF FERICIT: Puteţi să vă cumpăraţi alte fotografii cu Mickey Mouse, dacă vă place aşa de mult. Acum se găsesc pe toate drumurile şi sunt mult mai de calitate.

SISIF ÎNDURERAT: Nu e acelaşi lucru.

SISIF ÎNDURERAT: Tot fotografii sunt şi alea şi astea.

SISIF ÎNDURERAT: Dar nu mai are cine să mi le dăruiască.

Sisif îndurerat pune revistele şi ramele la loc în sac, iar fotografiile în buzunar.

SISIF FERICIT: Îmi pare rău pentru dumneavoastră. Aş fi vrut să vă ajut. Vedeţi, la mine a fost mult mai uşor. Eu nu m-am legat niciodată de nimic.

SISIF ÎNDURERAT: Se vede.

SISIF FERICIT: La ce vă referiţi?

SISIF ÎNDURERAT: Sunteţi mult mai fericit.

SISIF FERICIT: Se poate. Deşi nu m-am gândit niciodată la fericire, cel puţin nu aşa.

Se aude cheia răsucindu-se în broască şi poarta se deschide.

SISIF ÎNDURERAT: Dacă nu vă supăraţi, aş dori să predau eu primul.

SISIF FERICIT: Desigur. La mine cu siguranţă durează mai mult şi aţi spus că vă grăbiţi.

SISIF ÎNDURERAT: Vreau să treacă mai repede tot momentul acesta.

SISIF FERICIT: Mult noroc.

Sisif îndurerat trece dincolo de poartă cu tot cu sacul său. După câteva minute se întoarce aproape dezbrăcat şi fără sac.

SISIF ÎNDURERAT: V-am zis că la mine sunt numai nimicuri.

SISIF FERICIT: Bine, dar vi s-a întâmplat o nenorocire.

SISIF ÎNDURERAT: Dimpotrivă. Am reuşit să salvez fotografiile cu Mickey Mouse.

SISIF FERICIT: Aţi rămas fără haine.

SISIF ÎNDURERA T: Dă-le naibii de haine, astea se pot înlocui oricând.

SISIF FERICIT: Spuneţi asta foarte uşor, de parcă nu v-ar păsa.

SISIF ÎNDURERAT: Mickey Mouse e mai important.

SISIF FERICIT: Totuşi, nişte haine în schimbul a două fotografii, şi alea vechi, nu mi se pare în regulă.

SISIF ÎNDURERAT: Nu totul poate fi înlocuit.

SISIF FERICIT: Înseamnă că iubiţi fotografiile acelea foarte mult.

SISIF ÎNDURERAT: Nespus. Îmi aduc aminte de copilărie.

SISIF FERICIT: Eu am adus toate albumele foto pe care le aveam. Mi-au spus că totul este reciclabil.

SISIF ÎNDURERAT: Ce să mai faci cu amintiri reciclate? E imposibil aşa ceva.

SISIF FERICIT: Vorbiţi serios?

SISIF ÎNDURERAT: N-am niciun motiv să vă mint.

SISIF FERICIT: Acum, eu ce să fac?

SISIF ÎNDURERAT: Nu știu. Faceţi cum simţiţi.

SISIF FERICIT: Cum adică?

SISIF ÎNDURERAT: Dacă nu vă leagă nimic de obiectele alea din sac, predaţi-le.

SISIF FERICIT: Cred că aşa am să fac.

SISIF ÎNDURERAT: Trebuie să plec.

SISIF FERICIT: Desigur. Mă bucur sincer că aţi salvat fotografiile acelea.

SISIF ÎNDURERAT: Măcar până data viitoare.

SISF FERICIT: Da, până data viitoare.

SISIF ÎNDURERAT: Vă salut.

Sisif îndurerat iese în fugă. Sisif Fericit trage sacul spre poarta deschisă. Se oprește brusc. Se îndreaptă apoi în direcţia opusă. Se oprește din nou. Se îndreaptă iar spre poartă și se oprește din nou.

SISIF FERICIT: Și dacă totuşi mă leagă ceva de obiectele mele?

Sisif Fericit deschide sacul și începe să cotrobăie printre obiectele aflate înăuntru. Le scoate pe rând afară și le pune pe jos. Le privește atent pe fiecare. La început zâmbește uşor apoi din ce în ce mai larg. Râde cu poftă. Începe să plângă. Râde din nou. și iar începe să plângă și iar râde. Tot locul se umple de obiecte iar Sisif Fericit se bucură din ce în mai mult de ele. Le îmbrăţișează, le mângâie și le sărută. Le aşază cu grijă în jurul său și le privește cu mult drag. Strânge sacul și îl aruncă. Se întinde apoi printre obiectele sale și adoarme.

SISIF FERICIT: Abia acum sunt fericit. Abia acum.

VIVA LA VIDA

Personajele:

Vasi

Decorul:

Scena este complet goală. Toate elementele de decor vor fi aduse pe rând de către Vasi.

Vasi intră nervos. Are un stativ și o cameră de filmat. Aranjează stativul pe care fixează apoi camera de filmat. Din camera alăturată se aude o voce de femeie care îl strigă pe nume.

VASI *(răstit)*: Lasă-mă… Gata, nu mai vreau să aud nimic… absolut nimic… lasă-mă, dom'le, în pace când îţi zic… gata, mi-ajunge.

Vasi îşi aduce diverse surse de lumină pe care le amplasează în faţa camerei de pe stativ.

VASI: Acum s-a găsit. Are punga plină de medicamente… şi ei i s-a făcut de aspirină tamponată… (răstit) *dacă am* spus că nu mă duc, nu mă duc şi pace… mai târziu, nu acum… (aprinde toate l*uminile)*

Vasi iese şi se întoarce cu un scaun pe care îl plasează în faţa camerei de filmat. Vasi porneşte camera de filmat şi se aşază pe scaun cu spatele la ea.

VASI: Dragă tată… sau cum să-ţi spun?… (se înto*arce cu faţa) Bă… Ieri* am primit scrisoarea de la tine, ce te-a apucat, mă, să ne scrii? Futu-ţi geana mă-tii… Tocmai ieri, când a fost prima zi în care nu m-am mai simţit ca un rahat. A trebuit să mi-o strici şi p-asta, mă? Bă, pe mine nu mă interesează băşinile tale scrise pe hârtie albastră cu chenar, dar până să ajung eu acasă, mama a apucat să citească tot. Apoi mi-a citit şi mie cu voce tare, în bucătărie… cică e de la tatăl meu care îşi face griji pentru mine… „Vezi, Vasi, uite ce frumos scrie tatăl tău… şase pagini în care spune ce mult te iubeşte şi cât îi lipseşti… tu eşti totul pentru el.”… Când am vrut să arunc porcăria aia, a apucat-o plânsu' şi mi-a smuls-o din mână, apoi a împăturit-o şi a pus-o în sertarul cu linguri şi linguriţe. Am mâncat amândoi fără să spunem nimic… Ieri trebuia să fie cea mai tare zi din viaţa mea de căcat şi ai venit tu cu bullshit fantasy şi s-a dus… da' pe mine nu mă duci bă, cu abureli d-astea… Ştii ce-am făcut, bă, cu hârtia ta? Ia, zii, ştii?… M-am şters cu ea la fund şi m-am simţit în sfârşit bine.

Vasi se ridică de pe scaun şi se apropie mult de camera de filmat.

VASI *(ţine între mâini obiectivul ca pe un chip)*: „Dragă fiule, vreau să ştii că tatăl tău te iubeşte nespus şi se gândeşte mereu la tine”. Dragă tată, vreau să ştii că minţi foarte frumos, mama chiar te-a crezut, eu mi-am băgat picioarele în tot ce ai spus.

Vasi se îndepărtează şi stă din nou cu spatele la camera de filmat.

VASI: De când ai plecat, viaţa mea a fost perfectă. Am învăţat, în sfârşit, cum să scuip cu flegmă, cum să fut în cinci minute şi cum s-o iubesc pe mama în locul tău. Acum ea nu mai are nevoie nici de dragostea ta, nici de a mea… mama are nevoie numai de medicamente… aşa e cea mai fericită. Ştii de câte ori a vomitat ieri? De cincisprezece ori. Ce zici, bă? O mai iubeşti la fel? O mai iubeşti, bă, pe

mama? Ai putea să fii fericit aşa, ştergând în fiecare zi voma de pe parchetul din dormitor?

Vasi se întoarce cu faţa. Priveşte direct în camera de filmat.

VASI: „Vasi, trebuie să încerci să fii fericit în viaţă, cu orice preţ. Fericirea este cel mai important sentiment". Bravo, tată! Bravo. (*fluieră)* Şi eu sunt fericit, am băgat în mine două doze ca să mă asigur de toată fericirea. Aşa trebuie să fie, cu multă ameţeală… cât mai multă… ca să ţină, tată. Ce zici? E bine aşa? Poţi citi fericirea pe chipul meu? (zâmbeşte *teatral şi vorbeşte ironic) Hai, ui*tă-te în ochii mei să vezi ce fericit sunt în adâncul sufletului meu… ia, spune-mi, aşa arată fericirea aia adevărată? Tot aşa e şi la tine? Ştii, dragă tată, ce mult semănăm noi. Vezi, şi tu ai cinci degete la o mână, şi tu scuipi pe jos când nu ştii ce să spui, şi tu ai gura amară când te scoli dimineaţa din pat, până şi tu ai ochii înfundaţi în orbite de câtă fericire au putut să vadă… acum, gata, nu te mai uita aşa la mine, te simt acolo, după obiectiv, şi deja mă începe să mi se facă greaţă.

Vasi împinge cu o mână camera de filmat încât acum camera filmează podeaua.

VASI: Vezi, aşa ştiu eu să fiu fericit… aşa am văzut că e cool să fii, doar că apoi pe mine începe să mă doară rău şi nu mai vreau să fiu fericit niciodată… îmi bag picioarele în toată fericirea aia de rahat, din toată lumea, eu nu pot şi nu mai vreau să simt nimic… mă auzi, nimic… dacă nu simt nimic, într-o zi am să fiu şi eu perfect, ai să vezi… şi nu mai trebuie să fiu fericit… acum, nu te supăra pe mine, tată, am încercat… zău, am încercat… da' nu merge aşa.

Vasi opreşte camera de filmat. Se aşază pe scaun.

VASI: Bă, tată, da' zi şi mie cum e aia să fii fericit… Mama-mi spunea că e un sentiment de împlinire, ca o plimbare într-un câmp cu flori. Eu când sunt într-un câmp cu flori întotdeauna mă apucă crampele şi-mi vine să fac pipi. Cine dracu' se mai plimbă apoi într-un câmp cu flori mirosind a W.C? Şi după ce mă simt fericit ce urmează? Ce ar trebui să se întâmple cu mine când mi se termină doza de fericire? Diriga ne-a zis că orice clipă trăită duce până la urmă tot la fericire. Odată mi-a şi arătat… era la după ore, în laboratoru' de fizică… „Ca să fii fericit cu adevărat, Vasi dragă, trebuie să te laşi pătruns numai de emoţii"… apoi mi-a pus mâna pe ţâţa ei ca să-i simt emoţia cum bate… eu n-am simţit decât că era moale… după aceea a vrut să simtă şi ea emoţia mea, şi şi-a pus buzele pe pieptul meu, da' n-a simţit

mare lucru de vreme ce m-a tot pipăit şi nu-mi găsea naibii emoţia aia ieftină. Ce ştie ea, fraiera, dacă n-a încercat nimic din câte i-am dat ca să zboare pe deasupra liceului ş-apoi mai departe până spre Inter şi apoi şi mai departe până la Casa Poporului? M-am plictisit repede de pipăielile ei prosteşti, de copii de grădiniţă. N-am rezistat nici cinci minute şi m-am ridicat ca să plec. Ei nu-i venea să creadă. Tot îmi spunea că o să văd eu, că am mare tupeu s-o las aşa, da' că şi ea are curaj să se răzbune. N-a putut decât să-mi scadă nota la purtare şi să-mi zică cu nesimţire să mă gândesc la ce am greşit. „Vasi, dragă, tu eşti unul dintre elevii foarte buni ai liceului, dar dacă nu îţi revizuieşti comportamentul, nu vei putea să dai Bacalaureatul. Te rog mai gândeşte-te la ce ai greşit şi sper să iei o decizie bună". Auzi, tuta naibii, că tot eu am călcat în ciuperci. Ce dacă n-am emoţii în mine… Nu mai pot eu… d-aia n-am pulover pe gât.

Vasi se plimbă prin cameră. Se aude din nou vocea femeii din camera alăturată strigându-l pe nume.

VASI: Nu pot acum. Lasă-mă. O să vin când termin… O să vin.

Vasi se aşază pe jos şi îşi aprinde o ţigară.

VASI: „Vasi, ţine minte ce îţi spun… trebuie mereu să te gândeşti la viitorul tău, trebuie să ai o viaţă normală aşa cum au toţi ceilalţi"… Bă, tată, eu nu sunt ceilalţi, eu sunt eu… uită-te la mine şi ai să mă vezi numai pe mine, aşa cu moaca asta pleoştită… eu nu ştiu ce e o viaţă normală, eu ştiu doar viaţa mea, asta dintre cei patru pereţi. Nu vreau să am niciodată un job, nici nevastă cu mustaţă şi plozi cu capul mare. Eu nu vreau un viitor, eu vreau doar un prezent… unul doar pentru mine… ca să pot să mă gândesc aiurea… să stau ca o balegă şi să visez… da, asta mi-ar plăcea să fac, să visez… să am visele mele… vise din alea la care te gândeşti când stai în staţie şi aştepţi metroul şi mesteci gumă până te doare stomacul… sau când fumezi pe balcon şi te uiţi la vecini în balcoanele lor şi vezi acolo saci cu ceapă şi cartofi… vise cu fabrica din spatele blocului, aia cu un furnal înalt din care iese mereu un fum gri, aşa cum e tot oraşul – gri… Bă, tată, ţie îţi place griul? Trebuie să-ţi placă. Griul este cel mai frumos, pentru că are toate culorile în el.

Vasi porneşte din nou camera de filmat.

VASI: „Când greşeşti, Vasi dragă, trebuie să recunoşti şi să îţi îndrepţi greşeala. Nu poţi trăi vinovat toată viaţa". Nu? Aici, bă tată, ai dat-o-n bară… Când greşesc, tată dragă, eu mă simt high, îmi vine să fut pe toată lumea. Abia atunci sunt eu aşa cum sunt de fapt: fucking

special. Dar tu nu ştii, tu nu ai de unde să ştii că tu nu ai greşit niciodată, nu-i aşa? Tu ai fost mereu perfect. Tu şi acum vrei să fii perfect; nu de asta mă abureşti cu scrisorele de şase pagini? Nu de asta ne-ai trimis şi o poză cu tine? Nu de asta pomeneşti de iubire? Dar să ştii că nu te cred, nu te-am crezut nici atunci când mi-ai umflat gura de sânge şi mi-ai spus că o faci pentru că mă iubeşti şi că vrei ca eu să mă îndrept, şi să înţeleg ce e iubirea. Nu te-am crezut nici când îţi făceai bagajele şi mama plângea în bucătărie… iar tu îi strigai de pe hol că pleci tocmai pentru că o iubeşti şi nu vrei s-o mai faci să sufere… ştii ce mi-ai spus atunci? „Vasi, tu să fii cuminte şi să ai grijă de mama". Eu mă uitam la tine şi înghiţeam în sec şi nu înţelegeam de ce trebuia să am eu grijă de mama.

Vasi scoate dintr-un buzunar al pantalonului fotografia tatălui său. O priveşte.

VASI: Dragă tată, eşti un tip tare mişto. Ai costum şi cravată şi dai bine în poză. Mama însă e cea mai frumoasă femeie din câte am văzut eu. Auzi, bă?… cea mai frumoasă, aşa, nemachiată, în capot cu crizanteme şi cu cearcăne maro în jurul ochilor. Înainte îşi punea bigudiuri şi mie îmi plăcea de ea tare mult, aşa cu fiarele alea pe cap… Şi acum o plac, chiar dacă urlă la mine şi-mi mă enervează cu boala ei, da' măcar e cu mine.

Vasi aruncă fotografia tatălui pe jos.

VASI: „Sunt unele greşeli pe care nu ai cum să le îndreptţi niciodată. Aşa că nu mai contează". Mie oricum nu-mi pasă, să ştii. Niciodată nu mi-a păsat de ce am făcut… am făcut-o şi gata… ce dacă dup-aia m-a durut? Ce dacă mi-au umflat botu' şi mi-au rupt ficaţii în spatele blocului sau în curtea şcolii? Tot eu am avut controlul, tot eu am fost mai tare, pentru că am ştiut s-o trag cu forţă, frate, aşa plin de sânge cum eram… Ce zici, bă, te bucuri să vezi cum am ajuns? Nu-ţi vine, bă tată, să mă iei în braţe? Dacă nu te uiţi prea bine la vânătăile şi tăieturile de pe faţă ai zice că sunt fiul tău, nu? Ia zii, bă tată, cum e?

Vasi stinge o parte din lumini.

VASI: Când i-am tras-o profului de mate în parcare mi-am simţit tot sângele în mine şi a fost fucking good. Nu sunt prost tată, şi ştiu să rezolv orice tip de integrale şi ecuaţii, dar n-am vrut să-i spun şi lui. Aşa-i trebuie dacă s-a pus cu mine. Eu nu sunt prost tată şi n-am lăsat pe nimeni să-şi bată joc de mine. „Vasi, să nu vii acasă bătut, că te bat şi eu". Aşa că i-am tras-o profului cât am putut eu de tare. Apoi n-am mai

spus nimic, nici el n-a mai zis. Stătea liniştit, acolo pe jos. Eu mă uitam cum soarele îi încălzea părul înroşit de sânge. Acum poţi să fii în sfârşit mândru de mine.

Vasi stinge toate luminile.

VASI: Îţi mai aminteşti de compunerea mea din clasa a şasea?… „Mama şi tata mă iubesc foarte mult. Amândoi sunt mândrii de mine. Tata este foarte fericit, tot ce şi-ar dori acum este să… să…" (încurcat) d*ă-l în pul*a mea că nu ştiu ce mai vrea şi bou' ăsta. Mama mea este foarte fericită, tot ce şi-ar mai dori acum este luna de pe cer. Eu am încercat, chiar am vrut să i-o dau. Mi-a spus atunci că nu trebuie să fac nimic pentru ea, ci pentru Lili. Mama e tare fraieră dacă ea crede că o iubesc pe proasta de Lili… lu' asta îi place numai să se dea cu rolele… şi când am băgat-o la subsol şi i-am tras-o pe ciment era tot cu rolele-n picioare… toanta nici nu se mai putea ridica de pe jos, că-i alunecau rotiţele… s-a umplut toată de sânge şi m-a umplut şi mine, proasta naibii… mai am şi acum cămaşa aia pătată pe burtă cu sângele ei… eu i-am spus că dacă stă cuminte termin repede şi n-o s-o doară deloc, da' nebuna, nu… că ea e virgină, că o s-o bată mama ei dacă află, că n-a crezut că să-i fac aşa ceva, că ce-o să facă ea acum… apoi a băgat texte d-alea greţoase rău, cu sentimentele şi cu iubirea, de mă uitam prostit la ea şi parcă vorbea chineză, frate… mamă, ce-mi venea s-o omor atunci… mă piş pe iubirea ei de tută proastă, ce-mi pasă mie că era virgină… că doar ea singură a vrut-o, cu guriţa ei dată tare cu ruj mov a zis să mergem la subsol, că e mai răcoare şi nu ne vede nimeni… pe urmă a apucat-o plânsu' că ea nu suportă să vadă sânge, şi mă tot întreba ce-o să spunem acasă, tâmpita… eu le-am spus la toţi că m-am bătut cu unu' şi că de la el am tot sângele ăla, din falca lui spartă-n pumnu' meu… Să vezi, când o să-i spun lu' mama ce tare sunt, o s-o rupă-n ea de fericire… da' cât de fericită o putea să fie mama?

Vasi aprinde una dintre lumini.

VASI: Bă, tată, ai putea să-i aduci lu' mama luna de pe cer? Dacă te dai aşa de mare prin scrisorele, fă atunci asta… pentru ea… măcar pentru că ţi-a împăturit frumos scrisoarea şi a pus-o în sertar. Ce dacă eu ţi-am mototolit hârtia de cinci euro, ea nu ştie. Fă şi acum tot aşa ca atunci când te îmbrăcai în Moş Crăciun şi eu strigam în gura mare să te dea afară din cameră că pe mine nu mă poţi prosti cu barba ta din vată şi cu costumul roşu de împrumut. Mama însă crede în nimicuri d-astea. Ei îi plac minciunile frumoase. Ar fi foarte fericită dacă i-ai aduce luna

de pe cer într-o cutie mare legată cu fundă roşie.

Vasi aprinde toate luminile. Este în picioare în faţa camerei de filmat.

VASI *(vorbeşte în şoaptă)*: Nu poţi? Nu-i aşa că nu poţi? Şi eu am vrut luna aia de rahat, dar era deja dată şi mi s-a umflat buza de ciudă. Na, că acum o să ţi se umfle şi ţie. Aşa-ţi trebuie, bou' naibii…

Vasi se aşază pe jos cu picioarele încrucişate.

VASI: Aş fi putut vorbi cu tine când mai erai aici, dar atunci nu ştiam ce să te întreb. Aş putea vorbi cu tine acum, dar e prea târziu. Ştiu deja cum e cu viaţa asta. „Dragă fiule, viaţa trebuie trăită ca o bucurie dezlănţuită". Bă, da' le cam ai cu metaforele astea… Dragul meu tată, plecat de mai bine de cinci ani din viaţa mea pârlită şi scurtă, trebuie să recunosc că mă uimeşti. Bă, lasă-le naibii de metafore şi expresii frumoase… bă, ţie nu ţi se potrivesc cuvintele astea, ţie îţi vine bine doar costumul cu cravată şi hidrantul din faţa blocului de care te sprijineai când veneai băut acasă. Tu eşti un tip mişto în fotografie, eşti special. Eu unul nu fac doi bani, şi nu-mi pasă. Bă, nu ştiu cum se face dar viaţa asta e un pic confuză, pentru mine e uite aşa, ca o veioză… şi când e aprinsă, luminează mereu aceeaşi bucată murdară de parchet.

Vasi se ridică şi stă foarte aproape de camera de filmat.

VASI: Dragă tată, îţi trimit aceste imagini cu mine ca fericirea ta să fie completă. Vreau să fii sigur că dacă aş şti cum să iubesc, probabil că te-aş iubi şi eu pe tine. Poate că şi eu m-aş gândi uneori la tine… da' eu nu simt nimic din toate porcăriile astea… iar în fotografii arăt ca naiba.

Se aude vocea femeii strigându-l pe Vasi.

VASI: Da, mamă, vin imediat. Mă duc din nou după medicamente. Dacă ai vomitat, lasă că o să şterg, nu te apleca că ţi se face rău. Nu eşti deloc o povară… da, ştiu că mă iubeşti… te iert mamă, întotdeauna te-am iertat.

Vasi cuprinde camera de filmat cu ambele mâini. Se uită intens în obiectiv.

VASI: Bă, tată, până la urmă, lumea asta e frumoasă, să moară mama de nu-i aşa… iar mie-mi place să mă bată vântu' prin toată lumea asta al naibii de frumoasă… nu e adevărat că a fost făcută într-o săptămână, ăia nu ştiu ce spun, lumea mea a fost creată într-o zi de duminică iar mie cel mai mult îmi place duminica… şi sunt fericit, zău că sunt… ce dacă mama vomită şi o să moară că nu mai are ce vomita…

nu-i nimic rău în asta… ce dacă Lili ş-o trage la subsol cu tot blocul, atunci când se dă cu rolele, toţi o văd fericită… şi nu-i nimic rău în asta… ce dacă tu ţi-ai amintit de noi după cinci ani, o să uiţi la fel de repede… şi n-o să fie nimic rău în asta… ce dacă profu' de mate mai are sânge uscat în păr de când i-am tras-o în parcare, o să se spele iar sângele o să înroşească un pic apa… şi n-o să fie nimic rău în asta… ce dacă nu a mai rămas nimic pe cer, nici tu lună, nici tu soare, că toate s-au luat deja… nu-i nimic rău în asta… ce dacă viaţa mea fericită se scurtează în fiecare zi… eu trebuie să fiu fericit în lumea aceasta frumoasă, aşa cum sunt toţi ceilalţi… şi tată, lumea se face şi mai frumoasă… o să vezi… iar eu n-o să mai fiu în stare să simt altceva decât puţină duioşie… nu-i nimic rău în asta, nu-i aşa?… (pauză) ce naiba fac eu aici? Bă, tată, eu sunt Vasi, fiul tău… şi sunt un rahat.

Vasi opreşte camera de filmat. Stinge toate luminile. Iese. Scena rămâne goală.

VASI *(voice off)*: Da, mamă, ce trebuie să-ţi iau? Aspirină? Bine, dar nu te ridica singură. Mă întorc imediat.

ADAM ŞI EVA

Personajele:

Eva Bălănescu
Adam Bălănescu
Reportera

Decorul:

O sufragerie banală la etajul patru dintr-un bloc de la periferie: masă de mijloc cu patru scaune de jur-împrejur, o vitrină plină cu bibelouri, un televizor cu milieu, o canapea cu braţele roase. Echipa de filmare îşi plasează aparatura în toată camera. Se ciocnesc din când în când de vitrina cu bibelouri. Reportera scoate din geantă o oglindă şi îşi aranjează părul, apoi îşi mai dă un strat de ruj pe buze. Se uită în geamul vitrinei şi îşi cercetează ţinuta. Eva îi urmăreşte din cadrul uşii. Este în halat de casă şi poartă papuci cu ciucuraşi.

1.

EVA: Să nu-mi spargeţi vitrina.

REPORTERA: Lăsaţi că suntem atenţi. Haideţi, veniţi aici.

EVA: Aşa spun toţi, şi eu rămân cu cioburile.

Eva se apropie de Reporteră. Aceasta îi aranjează puţin părul şi îi

dă cu rujul ei pe buze.

REPORTERA: Haideţi. Uite, staţi aici.

Reportera o îndeamnă să se aşeze pe unul din scaune. Eva se aşază. Îşi şterge rujul din colţurile gurii. Se uită atent la obiectiv.

REPORTERA: Vă uitaţi la mine, vă rog. Lăsaţi-i pe băieţi.

EVA: Şi dacă-mi zgârie geamu'?

REPORTERA: Sunt băieţi finuţi.

EVA: Au şi ei vitrină acasă?

REPORTERA: Cred că da.

EVA: Cu bibelouri?

REPORTERA: Ce mai contează… Acum o să începem. O să vă pun întrebări simple.

EVA: Şi eu ce trebuie să fac?

REPORTERA: Să-mi spuneţi aşa cum s-a întâmplat.

EVA: Mi-e puţin greaţă. Ştiţi, eu n-am mai dat niciun interviu în viaţa mea.

REPORTERA: Vă dau să sugeţi o lămâie?

EVA: Nu, că am acid la stomac.

Se aprind reflectoarele. Eva mijeşte ochii. Reportera se aşază pe scaunul de lângă Eva.

REPORTERA: Gata?… Ne aflăm în apartamentul familiei Bălănescu, la etajul patru al imobilului din strada Ripiceni. În urmă cu doar câteva zile, domnul Adam Bălănescu a suferit un atac de cord în urma consumului de pastile Extasy. Alături de noi o avem pe soţia dânsului, doamna Eva Bălănescu… Cum a început, doamnă, toată povestea?

EVA: Duduie dragă reporteră, totul a început într-o zi de joi, după prânz.

2.

În acelaşi decor, în lumină rece, Adam Bălănescu se încalţă cu pantofii eleganţi. Respiră greu. Îşi pune pardesiul şi şapca. Îşi dă cu parfum şi apoi cu şprei de gură. Se scutură de scamele de pe pardesiu. Începe să gâfâie. Eva apare în cadrul uşii, lăsând-o pe Reporteră în umbră.

EVA: Unde ai plecat?

ADAM: Până jos.

EVA: Până unde?

ADAM: La parter.

EVA: De ce?

ADAM: Ei, creveţii mă-sii, până la cutia de scrisori.

EVA: Aşa gătit? La ce-ţi trebuie şapcă şi pardesiu?

ADAM: Dacă nu le port le mănâncă moliile.

EVA: Nu-ţi iei şi gulerul de nurcă? Să te vadă madam Buhoiu, preţ a porte.

ADAM: De când îi pute gura, madam Buhoiu nu mai salută pe nimeni.

Adam iese şi trage uşa după el, însă aceasta se trânteşte cu putere.

3.

Se aprind din nou reflectoarele. Reportera zâmbeşte teatral. Eva continuă discursul.

EVA: Vedeţi dumneavoastră, dânsul, în fiecare joi la prânz, coboară la cutia de scrisori. Mai vede feţe noi, mai socializează, e ca şi cum s-ar duce la serviciu. El niciodată nu foloseşte liftul, zice că în lift miroase a W.C., aşa că merge numai pe scări.

REPORTERA: Înţeleg.

EVA: Acum câteva săptămâni, s-a întors cu două plicuri, unul mai mic, alb şi altul mai mare, maro, din acelea cu burduf, cum se găsesc la poştă, ştiţi dumneavoastră… plicul cel mic era de la o firmă care făcea reclamă la excursii în Bulgaria… foarte ieftine, transport cu autocarul, hotel de două stele, all inclusive, şi o excursie la Sofia.

REPORTERA: V-aţi gândit să mergeţi în acea excursie?

EVA: De gândit, ne-am gândit… da' a trebuit să renunţăm. Ştiţi, eu am rău de autocar, mă ia cu leşin de la stomac.

REPORTERA: N-aţi încercat să sugeţi o lămâie? Vă ia greaţa cu mâna.

EVA: La vârsta mea frumos mi-ar şade să ling o lămâie pe şezlong, la plajă.

4. *Adam se întoarce în apartament. Se descalţă şi îşi pune pardesiul în cuier. Aşază plicurile pe masă. Eva îl priveşte lung. Adam deschide plicul cel mic şi scoate pliantul cu excursia în Bulgaria. Eva se uită peste umărul lui Adam şi citeşte pliantul.*

EVA: Noi n-am fost niciodată în străinătate.

ADAM: Bulgaria nu e în străinătate. E ca şi cum te-ai duce la

Olăneşti.

EVA: Acolo nu auzi limbi străine.

ADAM: Şi-n Bulgaria auzi?

EVA: Măcar se vorbeşte bulgara.

ADAM: Dacă vrei s-auzi bulgăreşte, dă drumul la televizor.

EVA: Nu e numai asta. Vreau să spun şi eu c-am fost plecată peste graniţă.

ADAM: Cui să-i spui?

EVA: Lu' madam Buhoiu. Ea mereu zice că se duce la fii-sa în Franţa, eu de ce nu?

ADAM: Păi, zii şi tu… doar nu-ţi pute gura.

Eva se aşază pe un scaun. Netezşte milieul de pe masă. Adam pune pliantul la loc în plic. Se aşază pe celălalt scaun.

EVA: Vreau să vadă cum ne pregătim, vreau să-i cadă proteza când ne-o vedea că ieşim din scara blocului cu bagajele făcute. Tu o să ai pantalonii trei-sferturi şi eu o să-mi pun pălăria şi ochelarii de soare.

ADAM: Ş-o să creadă că mergem la ţară.

EVA: Nu, c-o pun eu în temă, din timp.

ADAM: L-a ce-ţi foloseşte?

EVA: Păi, îmi creşte box office-ul.

ADAM: Şi… spanac cu ou prăjit…

EVA: Dacă am box office-ul mare, atunci ne dă boxa de la subsol, aia goală…

Adam scoate din nou pliantul din plic şi îl cercetează cu atenţie. Eva îi zâmbeşte cu toată gura. Adam citeşte cu voce tare.

ADAM: Nisipurile de aur vă aşteaptă pe litoralul bulgăresc… preţuri… transport… Ne, nu merge. Aici zice că transportul e cu autocarul şi tu ai rău de maşină.

EVA: Nu contează, trebuie să plecăm în Bulgaria.

ADAM: Şi dacă vomezi tot drumul?

EVA: Îmi iau pungi de hârtie la mine. Aşa-ţi dă când te urci în avion.

ADAM: Da' noi mergem cu autocarul.

EVA: Tot aia e… Deschide şi celălalt plic.

Adam deschide cel de-al doilea plic. Îi răstoarnă conţinutul pe milieul de pe masă. Rămâne contrariat când vede vreo douăzeci de pastile albe.

EVA *(foarte uimită):* De unde sunt pastilele astea?

ADAM: Din plic.

EVA: Dacă ai făcut vreo comandă prin poştă, nu mai pupi tu gogonele anu' ăsta.

ADAM: Nu-mi amintesc.

EVA: Cum nu-ţi aminteşti? Păi şi astea ce-s?

ADAM: Pastile. Ce să fie?

EVA: Pastile, pastile, da' de care?

ADAM: Albe.

EVA: Ia, uită-te pe plic. E vreo adresă?

ADAM: Nu scrie nimic.

EVA: Şi de ce le-ai luat?

ADAM: Erau în cutia noastră, înseamnă că ale noastre sunt.

EVA: Vezi că dacă mă prind ăştia cu minciuna, mă penalizează şi alois boxă.

Eva ia o pastilă în palmă şi o miroase. O atinge apoi cu vârful limbii. Adam îi urmăreşte mişcările.

EVA: Ia, dă să văd. N-are niciun gust.

ADAM: Nu e amară? Toate pastilele sunt amare.

EVA: Nu, parcă e cretă.

Eva pune pastila lângă celelalte. Adam cercetează plicul.

ADAM: Nu are niciun prospect, nici reacţii adverse, nici contraindicaţii.

EVA: Nici tu conţinut, nici tu dozare… măcar gama farmacologică… să ştim şi noi: sunt antiinflamtoare, antialergice, antipiretice, antibiotice, antidepresive…

ADAM: Eu cred că au venit împreună cu pliantul ăla cu Bulgaria.

EVA: Atunci de ce nu le-au pus în acelaşi plic?

ADAM: Poate că pastilele sunt numai pentru pensionari.

EVA: Şi la ce să ne trebuiască nouă?

ADAM: Nu ai tu rău de maşină? Poate pentru asta… excursie pentru pensionari şi pastile pentru pensionari… Se ştie că tot pensionaru' ia pastile… eu de inimă, tu de greţuri.

EVA: Şi dureri articulare… De unde să ştie totuşi ăştia ce pastile îmi trebuie mie?

ADAM: Asta e simplu… de la casa de pensii… de la medicul de familie…

EVA: Înseamnă că e o firmă serioasă dacă şi-au bătut ei capu' să afle atâtea despre mine, o pensionară fără sex-appeal şi cu pensia

mică… mă simt tare impresionată.

Eva strânge cu grijă pastilele şi le pune în zaharniţa de pe masă, în care păstrează şi celelalte pastile. Se vede că este emoţionată. Heblu.

5.

Eva se uită atent la obiectiv. Îşi trece de câteva ori limba peste buze. Reportera intervine.

REPORTERA: Ce aţi făcut după aceea cu pastilele?

EVA: Două zile le-am lăsat în zaharniţă. Dânsul spunea să ne obişnuim cu ideea. Apoi dânsul a început să-şi pună întrebări… retorice.

REPORTERA: Cum ar fi?

EVA: Dacă cineva îşi râde de noi… dacă ne filmează cu camera ascunsă… dacă e mâna lu' madam Buhoiu la mijloc…

REPORTERA: Aşa a fost?

EVA: Duduie dragă reporteră, nici vorbă. Eu eram convinsă că cineva ne-a vrut binele.

REPORTERA: Cine anume?

EVA *(superior şi preţios)*: Un înger. Numai îngerii dau fără să ceară ceva înapoi… cu cât dânsul îşi punea mai multe întrebări, cu atât eu eram mai convinsă că îngerul meu păzitor s-a gândit să ne facă un bine… doar de aceea nu era trecută nicio adresă pe plic, îngerii ştiu unde să te găsească când vor ei.

REPORTERA: Dacă înţeleg bine, dumneavoastră susţineţi că un înger v-a adus acele pastile.

EVA: Cine altcineva? Pe noi ne vizitează numai poştaşul şi băiatu' care citeşte contoarul.

REPORTERA: Domnul Bălănescu vă împărtăşea părerea?

EVA: Dânsul nu credea în îngeri, dar eu ştiu că există şi că s-au îndurat de noi atunci când ne-au pus pastilele în cutia poştală.

REPORTERA: Până la urmă ce aţi făcut cu ele?

EVA: Ce să facem? Le-am înghiţit cu puţină apă, aşa cum se iau toate pastilele.

6.

Eva deschide televizorul. Scutură milieul de pe masă. Îşi freacă încheieturile mâinilor. Îşi toarnă apă într-un pahar şi bea puţin. Priveşte zaharniţa. Scoate de acolo o pastilă. O ţine în palmă. O înghite apoi repede cu puţină apă. Din televizor se aud aplauze puternice.

Adam stă pe canapeaua din sufragerie şi se uită la televizor.

ADAM: Hai odată, că e „Happy hour”.

Eva vine și se așază lângă el.

EVA *(sub efectul pastilei)*: Acum, după pastila asta și eu sunt happy… happy peste tot… știi că nu e așa de rău?

ADAM: Ce zici?

EVA: Mi-au trecut toate durerile… toate… toate.

ADAM: Nu mai repeta c-am înțeles din prima. Ce ți-a trecut?

EVA: Durerea. Era… și acum gata nu mai e deloc.

ADAM: Jură pe mama.

EVA: Jură tu. Mama a murit acum zece ani. Zău, dacă-ți spun… am luat o bulină, din alea din zaharniță.

ADAM: Și-ți vine să verși?

Eva se ridică de pe canapea și se postează în fața televizorului.

EVA *(râzând)*: Nu. Acum sunt… se happy.

ADAM: Nu simți nisip în gură?

EVA: Nu mai simt nimic… numai bucurie și fericire.

ADAM: N-ai nici furnicături, bufeuri, amețeli?

EVA: Ba da… parcă m-aș da în mașinuțe…

Eva se învârte stângaci. Adam încearcă să o potolească.

ADAM: Trebuie să stai liniștită, să treacă efectul.

EVA: Nu vreau să stau liniștită. Eu simt nevoia să sar coarda, să mă dau cu rolele.

ADAM: Eva, tu nu ai nici coardă, nici role.

EVA: Mă faci un hip-hop?

ADAM: Eu nu dansez decât jazz.

Eva încearcă să danseze cu el, dar nu reușește. Adam se așază din nou pe canapea.

EVA: Bine, dacă nu vrei, nu dansăm… dar atunci, mergem să ne plimbăm cu liftul?

ADAM *(enervat)*: Gata. Până aici.

EVA: Nu înțeleg de ce-ți sare ketch-up-ul așa de repede. Mă simt cu adevărat fericită…

Și tu ar trebui să fii fericit.

ADAM *(ironic)*: Eu sunt nespus de fericit.

EVA: Nu așa… sunt sigură că dacă ai lua o pastilă, ai vrea să joci cu mine șotron.

ADAM: Mai fericit ca la reanimare, n-am să fiu eu niciodată.

EVA: La fel te-ai simți și acum… poate chiar mai bine, fără drenă,

sondă, şi perfuzii…

Ia măcar o pastilă, n-are ce să-ţi facă rău.

ADAM: Nu iau eu prostii d-alea.

EVA: Nu sunt prostii. Încearcă măcar. Dacă nu o să te simţi bine, nu mai iei altă dată.

ADAM: Şi zici că n-o să mă mai doară nimic?

EVA: Absolut nimic. Îţi aduc şi puţină apă?

ADAM: Da, cu puţină apă.

Adam aşteaptă pe canapea, în timp ce Eva iese şi se întoarce cu un pahar cu apă… Adam înghite o pastilă. Heblu.

7.

Reportera priveşte neatentă canapeaua acum goală.

REPORTERA: Deci aşa a început totul.

EVA: Cu o pastilă.

REPORTERA: Nu v-a fost teamă să luaţi nişte medicamente despre care nu ştiaţi nimic?

EVA: Eu cred în puterea medicamentelor. La vârsta noastră nu mai au cum să ne facă rău. E ca şi cum ai lua nişte bomboane.

REPORTERA: Aţi continuat să le luaţi?

EVA: Normal. Nici eu, nici dânsul nu am mai avut nicio durere. Ni se părea că ne-au crescut alte oase şi alte articulaţii în locul ferfeliţelor ăstea. Apoi, nu ne mai era teamă să mergem cu liftul şi eram aşa de fericiţi.

REPORTERA: Nu v-aţi gândit la efectele secundare?

EVA: Duduie dragă reporteră, noi nu măsurăm fericirea în efecte secundare.

REPORTERA: Totuşi, cunoaşteţi bine produsele farmaceutice, trebuia să vă aşteptaţi şi la urmări.

EVA: Când eşti pensionar de ceva vreme, nu te mai gândeşti decât la prosoapele de înmormântare. Ce putea să ni se întâmple?

REPORTERA: Dumneavoastră trebuie să ştiţi.

EVA: Până să luăm pastilele eram doi pensionari care visau o boxă la subsol, după aceea, eu am devenit Cristina Acvilera, iar dânsul – Ricky Martin.

REPORTERA: Însă nu era nimic real.

EVA: Pe noi nu ne-a deranjat.

REPORTERA: Bine, dar urmările au fost, până la urmă, fatale.

EVA: Rutina noastră era oricum obositoare. Făceam mereu

aceleaşi lucruri. Am fi încercat orice, numai să nu ne mai plictisim.

REPORTERA: Nu regretaţi nimic?

EVA: Ce să regret, dragă duduie reporteră? Bucuria? *(pauză)* Ş-apoi pastilele erau un semn divin, trebuia să le luăm. Nu?

Heblu. Se aude doar ceasul ticăind.

8.

Adam pregătește ceaiul. Pune două cești pe o tavă, toarnă apa fierbinte, adaugă două linguriţe cu zahăr în fiecare cană, amestecă puțin. Fredonează o melodie (Eagles: „Hotel California"). Scoate din zaharniță două pastile și le așază cu mare grijă pe tavă. Împăturește două șervețele. Eva este îmbrăcată foarte elegant. Așteaptă pe canapeaua din sufragerie. Își freacă ușor buzele între ele ca să întindă mai bine rujul.

EVA *(voice off)*: Ne făcusem un obicei. În fiecare după-masă ne beam ceaiul în sufragerie. Înainte beam ceai numai dacă eram bolnavi. Acum dânsul pregătea apa şi pliculeţele cu ceai de sunătoare. Venea apoi cu ele în sufragerie. Niciodată nu uita să pună pe tavă două pastile albe, din zaharniţă.

Adam ia o ceaşcă şi se aşază lângă Eva pe canapea. Beau amândoi ceai.

EVA *(voice off)*: Efectul pastilelor îl simţeam imediat. Râdeam unul la altul ca proştii. Apoi începea fericirea. Visam fripturi şi îngheţată din nuci de cocos. Dânsul era mai îndrăzneţ, el visa icre negre. Eu eram atât de fericită încât am vrut să-mi pun unghii false şi să mă fac blondă. Dânsul zicea că nu are rost, că el deja mă vedea tare blondă.

Adam dansează cu Eva. Sunt drăgăstoşi şi râd mereu. Adam încearcă unele figuri de tango. Se opreşte brusc.

EVA *(voice off)*: Apoi s-a întâmplat nenorocirea. De prea multă fericire, inima dânsului a cedat.

După câteva secunde de liniște, se aud primele acorduri dintr-o muzică lentă, de jazz. Adam este speriat. Trage cu greu aer în piept. Cu mâna dreaptă apasă asupra inimii. Eva îl ajută să se așeze pe canapea și îi deschide gulerul cămășii, apoi ridică receptorul și dă telefon la Urgență. Climaxul melodiei coincide cu decesul lui Adam.

9. *Reportera scoate guma de mestecat din gură, o ține puțin în palmă, neștiind unde s-o pună, apoi o lipește sub scaun. În acest timp, Eva continuă să relateze.*

EVA: Degeaba am sunat la 112, Salvarea a venit repede, însă nu mai era nimic de făcut. I-au făcut injecţii, i-au băgat un furtunaş pe gât şi îi pompau aer dintr-un butoiaş. Totul a fost în zadar. Dânsul pur şi simplu nu a mai vrut să deschidă ochii.

REPORTERA: L-au dus la spital după aceea?

EVA: Da, pentru autopsie. Ziceau că în asemenea cazuri aşa se face.

REPORTERA: La autopsie ce-a ieşit?

EVA: Stop cardio-respirator în urma consumului de stupefiante. Mă tot întreb, ce au vrut să zică? Cum adică stupefiante?

REPORTERA: Adică droguri.

EVA: Care droguri, că noi nu avem aşa ceva?

REPORTERA: Păi, pastilele alea albe.

EVA: Alea erau pentru dureri.

REPORTERA: Da, dar erau droguri.

EVA: Înseamnă că d-asta m-au chemat la Poliţie să dau declaraţie.

REPORTERA: Ce fel de declaraţie?

EVA: M-au pus să spun tot ce s-a întâmplat.

REPORTERA: Şi ce aţi făcut?

EVA: Păi, am spus, ce era să fac?

REPORTERA: V-a fost teamă?

EVA: Mie mi-e frică numai să nu leşin în biserică, când se îmbulzesc toţi să pună mâna pe sfintele moaşte… în rest sunt tare curajoasă.

REPORTERA: Totuşi, vă puteau închide pentru posesie de substanţe interzise.

EVA: Dar nu le-am furat. Asta le-am zis şi lor.

REPORTERA: Mai exact ce le-aţi spus?

EVA: Că un înger ni le-a lăsat în cutia de scrisori.

REPORTERA: Şi v-au crezut?

EVA: De ce să nu mă creadă? Eu nu mint.

REPORTERA: După ce aţi dat declaraţia, câte zile v-au reţinut?

EVA: Nicio oră. M-au trimis direct acasă cu maşina Poliţiei. Să vezi cum se uita madam Buhoiu când m-a văzut la braţul domnului plutonier. Acum am punctajul maxim, marţi îmi dă boxa.

REPORTERA: Nu v-au anchetat după aceea la Poliţie?

EVA: Din ziua aia nu i-am mai văzut.

REPORTERA: Aţi scăpat aşa uşor. Alţii sunt închişi imediat.

EVA: Eu v-am spus că îngerul meu păzitor mă ocroteşte.

REPORTERA: Acum că aţi rămas singură, nu vă e dor de domnul Bălănescu?

EVA: Ba da. În fiecare după-masă îmi fac un ceai şi încerc să-mi amintesc cât de fericiţi am fost împreună, mai ales în ultimele săptămâni.

REPORTERA: Doamna Bălănescu interviul nostru s-a încheiat.

EVA: Aşa repede…

REPORTERA: Vă mulţumim mult pentru timpul acordat şi pentru amabilitatea de a răspunde la întrebări.

EVA: Şi eu vă mulţumesc.

Se sting reflectoarele. Echipa începe să strângă echipamentul de filmare. Reportera şi Eva se ridică în picioare.

REPORTERA: Aţi văzut? N-a fost cine ştie ce.

EVA: Acum o să mă văd şi eu la televizor?

REPORTERA: Materialul va fi difuzat săptămâna viitoare, marţi seara, după ştirile de la ora nouăsprezece.

EVA: Marţi e foarte bine că madam Buhoiu e toată ziua acasă.

Echipa de filmare iese din sufragerie. Reportera îşi scoate altă gumă de mestecat.

REPORTERA: Doamna Bălănescu, mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc şi să stăm de vorbă. Încă o dată vă mulţumim pentru găzduire.

EVA: Aţi mai putea veni să-mi luaţi şi alt interviu.

REPORTERA *(zâmbind)*: Numai dacă este ceva deosebit, adică nemaipomenit.

EVA: Cam cât de nemaipomenit să fie?

REPORTERA: Ştiu şi eu? Ceva ce nu se întâmplă oricui, ceva cu moarte. Aveţi numărul meu de telefon. Mă puteţi suna oricând.

Reportera iese ultima. În urma ei, Eva închide uşa. Este îngândurată.

EVA: Deci să fie ceva cu moarte…

Eva se îndreaptă îngândurată spre bucătărie.

10.

Eva pregăteşte ceaiul. Aşază două ceşti pe aceeaşi tavă. Toarnă apa fierbinte peste pliculeţele cu ceai de sunătoare, apoi adaugă două linguriţe cu zahăr. Amestecă lent. Scoate din zaharniţă o singură pastilă albă pe care o aşază lângă ceaşcă. Împătureşte două şerveţele de hârtie.

În tot acest timp fredonează o melodie.

EVA: Adam, e gata ceaiul. Hai că începe „Happy hour".

Eva bea singură ceaiul şi pastila albă.

EVA: Adam?

MUSCA

Personajele:

Bărbatul care iubea o muscă

Musca

Decorul:

Un subsol.

Se aud bubuituri puternice. Subsolul este zguduit. Bărbatul intră în fugă şi închide repede uşa imensă şi grea. O propteşte bine şi trage în faţa ei un dulap şi apoi o masă. Tresare la fiecare zgomot. Se ascunde speriat sub masă. Îşi astupă urechile cu mâinile şi ţine ochii strâns închişi. Este întuneric. După un timp bubuiturile încetează.

BĂRBATUL CARE IUBEA O MUSCĂ: Cred că a încetat. Nu se mai aude nimic. Poate ar trebui să ies de aici. Sau nu, nu încă, e posibil să înceapă din nou. Mai stau puţin şi dacă nu se întâmplă nimic, ies.

După câteva minute, bărbatul iese de sub masă. Bâjbâie prin întuneric. Se loveşte de un scaun şi se opreşte.

BĂRBATUL CARE IUBEA O MUSCĂ: Îmi bag picioarele-n el de scaun. Cine naiba l-a pus aici. Unde o fi rahatul ăla de întrerupător?

Bărbatul pipăie pereţii în căutarea întrerupătorului. Într-un târziu îl găseşte şi aprinde lumina. Se duce apoi şi ridică scaunul de care se lovise. Îl trage la perete. Începe să se plimbe nervos prin încăpere.

BĂRBATUL CARE IUBEA O MUSCĂ: E linişte. Ar trebui să aflu ce s-a întâmplat. Ce naiba au fost bubuiturile alea. Părea a fi bombardament sau cutremur. Bă, frate, dar exagerat mai sunt. S-o fi spart o conductă de gaze şi eu fac pe mine de frică. Cu siguranţă asta e. O fi dat un prost cu maşina şi a terminat ţeava de alimentare. Să vezi cât o să dureze reparaţiile. Şi dacă totuşi n-a fost ţeava de gaze. Măcar de-aş putea să văd afară dar nu e nicio fereastră aici, nici măcar o gaură în zid.

Bărbatul începe să cerceteze pereţi în speranţa că va găsi un orificiu prin care să poată vedea afară. La un momenta dat oboseşte şi se aşază pe scaun.

BĂRBATUL CARE IUBEA O MUSCĂ: Nimic, frate. Absolut nimic. Într-un fel asta e bine. Înseamnă că nici de afară nu poate intra nimic. Acum îmi pare bine că am luat subsolul ăsta. Noroc c-a insistat mama, că eu n-aș fi vrut să mai plătesc și pentru ăsta. Aoleo, ce-o fi cu mama? Ea e fricoasă rău și sigur s-a speriat. Ar trebui s-o sun.

Bărbatul își caută telefonul mobil în toate buzunarele dar nu îl găsește.

BĂRBATUL CARE IUBEA O MUSCĂ: Bă, ce tâmpenie am făcut. Am lăsat telefonul mă-sii pe masă în bucătărie. Am sărit ca boul și nu mi-a trecut prin cap să iau și telefonul cu mine. Mamă ce-mi vine să-mi bag picioarele-n ea de treabă. Ce naiba fac eu acum?

Stă câteva secunde și se gândește. Se îndreaptă apoi spre ușă și începe să tragă masa și dulapul la o parte ca să poată deschide ușa.

BĂRBATUL CARE IUBEA O MUSCĂ: Trebuie să ies. Mă duc direct la mama să văd dacă e bine. O să rămân cu ea. Oricum nu pot sta aici la nesfârșit. Gata.

Bărbatul împinge ușa cu putere dar nu reușește să o deschidă. Împinge cu toată puterea sa dar ușa nu se urnește. Insistă. Ușa rămâne blocată.

BĂRBATUL CARE IUBEA O MUSCĂ: Ce naiba? Bă, nu se poate, asta-i blocată naibii. Împing degeaba. O ţine ceva de dincolo. S-o fi surpat zidul, altceva n-avea ce să fie atât de greu de nu se poate deschide rahatul ăsta de ușă. Morţii mă-sii de zid şi de bubuituri. Bă, poate o mai fi cineva prins ca mine între ziduri.

Bărbatul începe să bată în zid și apoi ușă sperând să primească un răspuns.

BĂRBATUL CARE IUBEA O MUSCĂ: Bă, mai e careva aici? Bă, răspunde, frate. Sunt după ușa asta. Hai, bă, zii ceva. Măcar bate în ţeavă, sau perete. Bă, m-auzi?

Nu primește niciun răspuns. Se așază lângă ușă cu spatele proptit de ea.

BĂRBATUL CARE IUBEA O MUSCĂ: Frate-i nasol. Ce naiba fac? Trebuie să mă gândesc. Trebuie să mă gândesc. Trebuie să mă gândesc. Bă, nu, eu nu pot să rămân aici. Trebuie să împing naibii ușa asta cu toată forţa.

Începe să împingă din nou ușa. Nereușind să o deschidă, începe să caute tot felul de obiecte care l-ar putea ajuta. Într-un colţ al încăperii găsește o rangă și începe să forțeze ușa. Fără succes.

BĂRBATUL CARE IUBEA O MUSCĂ: De ce naiba nu se deschide? De ce e atât de încăpăţânată şi se opune? Trebuie să ies de aici. Hai, fii cuminte şi lasă măcar o fâşie deschisă ca să pot striga. O să mă audă cineva. Trebuie să mă audă şi să vină să mă scoată din rahatul ăsta de cămară. Mai bine nu aveam nimic la subsol şi n-aş mai fi venit aici. Aş fi rămas în camera mea şi asta ar fi fost. A trebuit să cobor ca prostul aici. Cum naiba mai ies acum? Şi dacă s-a întâmplat ceva rău, rău de tot? Dacă e ca în filmele SF şi tocmai a avut loc o catastrofă? Se poate să se fi întâmplat chestia aia cu meteoritul, sau cu extratereştrii. S-a dus naibii pământul. Ş-au scăpat doar ăştia cu buncăre sau boxe la subsol. Atunci, orice ar fi afară, aici sunt în siguranţă. Măcar atât. Hai că bat câmpii ca fraierul.

Bărbatul începe să cotrobăie prin încăpere. Găseşte o saltea veche pe care o întinde pe jos şi o acoperă cu un pled ros de molii. Scoate din spatele unui dulap deteriorat câteva conserve şi borcane cu marmeladă şi murături. Lângă un cuier, descoperă un bax de sticle cu apă.

BĂRBATUL CARE IUBEA O MUSCĂ: Cam asta e tot. O să le consum încet ca să dureze mai mult. Poate am noroc şi scap înainte să se termine.

Bărbatul se întinde pe saltea şi adoarme. Tresare prin somn şi se trezeşte brusc.

BĂRBATUL CARE IUBEA O MUSCĂ: Cât naiba o fi ceasul? Cred că s-a înnoptat. Nu, trebuie să fie dimineaţă că mi-e foame rău.

Deschide o conservă şi începe să mănânce cu mâna. Când a terminat îşi şterge mâna pe pantaloni. Aruncă imediat conserva goală într-un colţ. Începe să se plimbe prin încăpere.

BĂRBATUL CARE IUBEA O MUSCĂ: Şi acum? O să înnebunesc dacă o să stau prea mult închis aici. Dacă nu se întâmpla nimic, acum aş fi plecat la munte, cu Bobe şi cu Coco. Am fi urcat la 2000. Poate ar fi venit şi Madi. De fapt, pe Madi nu o mai interesează. Mi-a spus-o chiar ea. Eu am acceptat ca prostul tot ce a zis ea. Mă uitam la buzele ei date cu ruj şi nu puteam să mă gândesc la nimic. Ea vorbea şi eu mă gândeam doar la buzele ei pline de carne. La final, atât am mai auzit că n-o interesează. Nu ştiu exact ce n-o mai interesează, dar de atunci nu ne-am mai văzut. Mă-sa mi-a închis telefonul de câte ori am sunt-o. Aşa mi-a fost clar. Acum îmi pare rău că n-am trs-o de păr atunci când vorbea fără să se oprească. Aş fi sărutat-o şi poate că ne-am fi împăcat. Dă-o-n mă-sa de proastă. Aş mânca nişte marmeladă.

Desface un borcan şi bagă un deget în marmeladă după care îl linge. O picătură de marmeladă alunecă pe masă. El continuă să mănânce.

BĂRBATUL CARE IUBEA O MUSCĂ: E de prune, de la maică-mea. Mie nu-mi pac prunele şi nici cum face mama marmelada. E prea dulce. Toarnă la zahăr în ea de se umflă naibii. Acum e foarte bună.

Termină de mâncat, pune capacul peste borcan şi bea puţină apă. Când se întoarce, vede o muscă aşezată pe marmelada căzută pe masă.

BĂRBATUL CARE IUBEA O MUSCĂ: Tu de unde ai mai apărut? Până acum nu te-am văzut. Lasă frate, marmelada. Bă, tu n-auzi? Dispari naibii de aici.

Musca rămâne tot acolo. Bărbatul o alungă cu mâna. Musca zboară dar revine. Atunci ia un ziar vechi şi aruncă după ea, însă aceasta zboară la timp.

BĂRBATUL CARE IUBEA O MUSCĂ: Bine, acum dacă tot ai spurcat bunătate de marmeladă, ia-o toată. Alta nu mai primeşti. Nesimţito.

Bărbatul se plimbă puţin prin încăpere. Plictisit, se aşază pe scaun şi se uită atent în jur. Se ridică şi începe să cotrobăie prin sertarele dulapului vechi. Găseşte acolo tacâmuri murdare, pahare ciobite, farfurii disparate, tuburi goale, ţevi, cuie, şurubelniţe, un ciocan, branţuri, nasturi, vaze ciobite, un urs mic de pluş şi o carte.

BĂRBATUL CARE IUBEA O MUSCĂ: Mersul trenurilor din anul 2000. Fantastic. Ia să vedem dacă vreau să merg la Braşov am tren la nouă şi un sfert, la cincisprezece treizeci, la şaptesprezece şi zece şi la douăzeci şi opt minute. Ba nu, aş mai avea la douăzeci şi două patruzeci şi cinci. Iar dacă mă hotărâse aşa dintr-o da A să merg la Iaşi, ia să vedem. Am vreo două sau trei variante. E bine. Dar pentru Pietroşiţa? La Mediaş. E şi un tren internaţional. N-am fost niciodată la Mediaş. Nici la Baia Mare. Nici la Paris, nici la Tokyo, nici la New York.

Aruncă Mersul trenurilor pe jos. Începe să se joace cu tuburile de lemn. Le învârte de câteva ori pe deget. Le pune apoi pe masă şi continuă să se joace doar cu un tub. Suflă de câteva ori în el. Scoate un sunet de fluier.

BĂRBATUL CARE IUBEA O MUSCĂ: Ia, ce interesant. Dacă-i fac nişte găuri, te pomeneşti că o să cânte. Rahat. Cel mult o să fluiere.

Bărbatul găureşte cu şurubelniţa tubul de lemn apoi începe să fluiere stângaci tot felul de melodii. Începe să danseze în ritmul melodiei

fredonate. Apoi se așază pe saltea și cântă ceva mai lent. Musca vine și se așază pe tubulde lemn.

BĂRBATUL CARE IUBEA O MUSCĂ: Dispari, mă, când îți zic. Ia uite, frate, la asta. Se face că n-aude. Tâmpita. Bă, îți place muzica? Poate vrei să-mi mulțumești că te-am lăsat să mănânci marmelada. Sau poate că mai vrei. Bine, dacă îți place așa de mult îți mai pun, că mie mi se cam apleacă după gustul ăla oribil și tot râgâi a prune. Dar apoi gata. Ok?

Bărbatul se duce și deschide din nou borcanul de unde scoate cu vârful unui cuțin găsit în dulap puțină marmeladă și o întinde pe masă. Privește apoi musca atent cum se înfruptă din marmeladă.

BĂRBATUL CARE IUBEA O MUSCĂ: Măcar ție îți place. Ție oricum îți place orice. Tu mănânci și un rahat și zici că e marmeladă. Fericito. Mi-ar plăcea să fiu ca tine și să mă bucur din orice tâmpenie. Așa mor de plictiseală aici.

Cotrobăie iar prin dulap. Găsește niște batiste vechi și rupte. le împăturește și le prinde cu sârmă în așa fel încât par niște flori. Le înfige într-o coadă de mătură ruptă.

BĂRBATUL CARE IUBEA O MUSCĂ: Iete, să ai niște flori în preajmă prin care să zbori. Pentru tine cămara asta e cât o lume întreagă așa că nu ți-ar lipsi niște chestii d-astea.

Bărbatul se plimbă prin încăpere, rozându-și unghiile.

BĂRBATUL CARE IUBEA O MUSCĂ: Ce naiba să mai fac? Trebuie să mă gândesc. Trebuie să mă gândesc. Trebuie să mă gândesc. Numere. Asta e. Trebuie să fac tot felul de socoteli cu numerele. Adică? Păi, chestii d-alea simple: doi ori doi patru, șapte ori trei douășunu, nouă ori cinci patruzeci și cinci. Sunt prea ușoare. Hai mai bine să adun. Să zicem două sute treizeci și unu de mii patru sute nouăzeci și șase cu opt sute șaizeci și opt de mii treizeci și nouă.

Scrie imaginar cu degetul arătător pe masă. Se încurcă de câteva ori în adunare. Se enervează.

BĂRBATUL CARE IUBEA O MUSCĂ: Dă-o naibii de adunare, e enervantă. Mai bine altceva. Cuvinte. Câte vocale sunt în cuvântul paralelipiped? Șase. Dar în octogenar? Patru. Rahat, că deja m-am plictisit. Patru vocale. Uite un pescăruș. Nu, e umbra de la mătură. De aici așa se vede: un pescăruș. Și uite și musca mea cum se plimbă liniștită pe perete. Mi-e dor de patul meu, de baia mea cu faianță roz pusă de maică-mea, că cică alta n-a găsit la prețul ăsta, de laptopul

meu, de gaura din perdea pe care vreau să o cos în fiecare dimineaţă şi de care seara mi se face milă şi o mai las o noapte, de frigiderul plin de magneţi luaţi de maică-mea din toate localităţile prin care a trecut şi a înnoptat măcar o noapte, de colecţia de vederi, de ceasul cu pendulă de la bunicul pe care am vrut să îl vând dar nu m-a lăsat maică-mea că cică înstrăinez moştenirea, de vocea mamei la telefon, de Madi cu dinţii ei strâmbi, de tocăniţa mâncată astă vară la mătuşa Florina de la Constanţa, de mare, de răsăriturile de soare la munte, de fiecare zi.

Bărbatul se întinde pe saltea. Se acoperă cu pledul.

BĂRBATUL CARE IUBEA O MUSCĂ: Cred că începe să mi se facă frică. N-o să mă caute nimeni pentru că probabil nu mai are cine. Afară nu mai există nimic, altfel s-ar fi întâmplat ceva până acum. Aş fi auzit un zgomot, un sunet de maşină, de excavator, ceva oricât de departe ar fi fost. Nici nu ştiu de cât timp sunt aici. Nimeni nu ştie. Sunt singur, închis într-un beci la subsol împreună cu o muscă. Ultimele fiinţe în viaţă. De ce tocmai cu o muscă? Nu putea să fie un câine, sau un porumbel? Ar trebui să adorm dar nu pot. Îmi vin tot felul de gânduri în minte. Poate că afară e încă ziuă. Şi mie mi-e teamă c-o să mor aici cu o muscă plimbându-mi-se nestingherită pe piept şi pe faţă. Ce ar trebui să fac? În mod normal aş omorî-o, însă doar ea mai e cu mine aici. Doar ea. Aşa că am s-o protejez, am s-o hrănesc în fiecare zi şi am să-i vorbesc ca şi cum m-ar înţelege. Am s-o răsfăţ ca să fie cea mai fericită muscă din lume.

Bărbatul adoarme. Musca i se plimbă încet pe piept. După un timp deschide ochii şi observă musca zăbovind pe umărul lui.

BĂRBATUL CARE IUBEA O MUSCĂ: ’neaţa sau poate că nu asta trebuia să spun. Bună, iubito, îţi mulţumesc că mi-ai vegheat somnul. Sper că nu am sforăit. Ce doreşti la micul dejun? Avem marmeladă, preferata ta. Astăzi mi-e cam lene să mă dau jos din pat. Cred că şi ţie. Ştiu că îţi place să leneveşti pe umărul meu. Se pare că va fi o zi frumoasă. Nu crezi? Eu nu plec nicăieri. Nici tu? Ce bine. O să ne petrecem întreaga zi împreună. Doar noi doi. O să cântăm, o să dansăm, o să calculăm stupidităţi, o să construim o grădină din hârtie de ziar, nimicuri d-astea. Mă bucur că eşti cu mine. Aş vrea să te ţin de mână dar o să mai aştept puţin. Lucrurile se vor schimba în curând. O să respirăm tot oxigenul de aici şi apoi o să adormim din nou. Până atunci vreau doar să ştii că ţin enorm la tine, aş putea spune că te iubesc.

MUSCA: Şi eu.

Bărbatul adoarme din nou. Musca se plimbă pe faţa lui liniştită.

POLAROID

Personajele:

Tatăl

Fiul

Decorul:

Garsoniera mică a tatălui.

Tatăl intră cu două cutii de bere pe care le aşază pe masa întinsă. Iese şi se întoarce cu două pahare. Pe masă mai sunt pateuri, covrigei, seminţe. Televizorul este deschis şi se aude comentariul unui meci de fotbal. Se aude soneria. Tatăl se duce să deschidă.

TATĂL: Hai frate, că e deja repriza a doua.

FIUL: Am plecat târziu şi am stat şi-n trafic.

TATĂL: Lasă asta acum, bine că vedem finalul împreună.

FIUL: Dar te-ai pregătit ca la nuntă.

TATĂL: Nu-i mare lucru. S-avem ce ronţăi la meci.

FIUL: Cât e?

TATĂL: Doi la zero.

FIUL: Nasol.

Fiul se aşază la masă şi urmăreşte atent meciul. Tatăl îi toarnă bere în pahar.

TATĂL: Am şi mâncare, dacă vrei.

FIUL: Nu, mulţumesc. Ce bere e?

TATĂL: Bergenbier.

FIUL: Fără alcool.

TATĂL: Fără că aşa mi-ai spus.

Cei doi urmăresc meciul tăcuţi.

FIUL: Uite şi tu unde poate s-o dea.

TATĂL: L-a ţinut ăla. N-ai văzut?

FIUL: L-a ţinut pe naiba. Hai noroc.

TATĂL: Noroc.

Ciocnesc paharele şi beau bere.

FIUL: Meciul ăsta aşa se termină.

TATĂL: Crezi?

FIUL: Sunt sigur. Mai fraieri ca ăştia eu n-am văzut.

Fiul ia un pumn de covrigei şi începe să mănânce nervos.

TATĂL: Acasă cum mai e?

FIUL: Bine.

TATĂL: La serviciu?

FIUL: Bine ş-acolo.

TATĂL: Cu afacerea aia a ta ai mai făcut ceva?

FIUL: Nu, pierdere de timp.

Fiul toarnă restul de bere în cele două pahare.

TATĂL: Să ştii că mai am două.

FIUL: Nu, e destul.

TATĂL: Auzi, după meci aş vrea să te rog ceva. Ştii că ţi-am spus.

FIUL: Să nu mă pui acum să-ţi cos nasturii.

TATĂL: Nu, frate. Vreau să-mi faci o poză.

FIUL: Aşa e, am adus şi aparatul dar am uitat.

TATĂL: Mă duc să-l aduc. Unde îl ai, în geantă?

FIUL: Da, pe hol.

Tatăl iese şi se întoarce cu geanta fiului.

TATĂL: Am adus-o aici că mie nu-mi place să-ţi umblu în geantă.

Se aude fluierul de final al meciului.

FIUL: Ţi-am zis c-aşa se termină.

TATĂL: Asta ce-nseamnă?

FIUL: Înseamnă că şi-au luat-o-n barbă rău de tot.

Fiul scoate din geantă un aparat de fotografiat.

TATĂL: Stai puţin să mă duc să pun ceva pe mine.

FIUL: Eşti foarte bine aşa.

TATĂL: Astea-s haine de casă şi miros a prăjeală.

FIUL: Să ştii că mirosul nu iese în poză.

TATĂL: Să-mi pun măcar o cravată, ceva.

Tatăl îşi scoate din dulap un costum curat şi proaspăt călcat apoi începe să se dezbrace.

FIUL: Hai mă, tată, că nu te duci la nuntă.

TATĂL: Astea sunt poze serioase şi nu pot s-arăt oricum.

FIUL: Eşti prea protocolar aşa. Până la urmă nu mi-ai spus la ce-ţi trebuie pozele.

TATĂL: Îmi trebuie mie.

FIUL: Ai făcut ceva cuceriri şi nu vrei să-mi spui.

TATĂL: Am făcut pe naiba.

FIUL: Atunci?

TATĂL: Îmi trebuie şi mie nişte poze, na.

Fiul mai ia un pumn de covrigei în timp ce tatăl se îmbracă.

FIUL: Vezi că ţi s-a ridicat freza.

Tatăl se uită repede în oglindă şi îşi netezeşte părul.

TATĂL: Nu ştiu de ce se tot electrizează.

FIUL: E de la pieptene.

TATĂL: O fi.

Fiul se pregăteşte să facă fotografiile.

FIUL: Hai că eşti bine.

TATĂL: Să-mi pun o curea.

FIUL: Nu, lasă că nu se vede.

Fiul îl aşază pe tatăl său în dreptul ferestrei.

TATĂL: Nu, nu aici că bate lumina de afară.

FIUL: Atunci unde?

TATĂL: La perete, nu?

FIUL: Bine, treci la perete.

Tatăl se aşază cu spatele la perete. Îşi aranjează freza dar îi alunecă pantalonii. Îi prinde cu o mână. Priveşte solemn spre aparat.

TATĂL: Eu sunt gata.

FIUL: Parcă eşti cel puţin general de armată.

TATĂL: N-o mai lungi atâta şi fă poza.

FIUL: Te iau întreg sau doar bustul?

TATĂL: Doar bustul.

FIUL: Ţi-e teamă să nu se vadă că n-ai curea.

TATĂL: Termină cu prostiile.

Fiul face câteva poze şi se opreşte.

FIUL: Vino să vezi cum ai ieşit.

Tatăl se apropie de aparat ţinându-se tot timpul de pantaloni. Se uită atent la fotografiile făcute de fiul său.

TATĂL: Cam palid.

FIUL: Păi, aşa eşti tu, ce să-ţi fac.

TATĂL: Nu se poate colora un pic mai tare?

FIUL: Nu cu aparatul ăsta. Dacă vrei îţi fac şi cu mobilul şi vezi care-ţi plac mai mult.

TATĂL: Bine, fă-mi cu mobilul.

Fiul scoate din buzunar telefonul mobil şi îl setează.

FIUL: Gata?

TATĂL: Mă duc tot acolo, nu?

FIUL: Păi, da. E cel mai bun loc.

Tatăl ia aceeaşi poziţie solemnă iar fiul îi face câteva fotografii.

TATĂL: Ia să văd cum am ieşit acum.

FIUL: Cam tot aşa.

TATĂL: Ia.

Tatăl se uită la fotografiile făcute cu telefonul mobil.

FIUL: Nu sunt cam la fel?

TATĂL: Parcă, dar în astea par mai roşu la faţă.

FIUL: Atunci rămân astea.

TATĂL: Da, astea.

Fiul pune telefonul înapoi în buzunar şi aparatul de fotografiat în geantă.

FIUL: O să le descarc în seara asta şi mâine le pun pe hârtie.

TATĂL: E foarte bine.

FIUL: Cam cât de mari să fie?

TATĂL: Cam de-o palmă.

FIUL: Şi câte vrei?

TATĂL: Două.

FIUL: O să le aduc luni seara.

TATĂL: Aşa târziu?

FIUL: Păi, în weekend merg cu băieţii la munte.

TATĂL: Tot la Predeal.

FIUL: Da, la Predeal.

TATĂL: Bine, dacă le aduci luni seara e bine.

Fiul se pregăteşte de plecare.

FIUL: Mulţumesc pentru covrigei şi bere.

TATĂL: Păi, gata, deja pleci?

FIUL: Da, mai am un proiect de terminat până mâine.

TATL: Ziceam şi eu că mai stăm puţin de vorbă.

FIUL: Lasă, data viitoare.

TATĂL: Eu mă pregătisem să ştii.

FIUL: Am văzut. O să stăm mai mult luni, când aduc pozele.

TATĂL: Bine, cum zici tu.

FIUL: Hai, te-am pupat. Sănătate.

Fiul îşi îmbrăţişează tatăl şi pleacă. Tatăl îl conduce la uşă apoi se întoarce şi începe să strângă de pe masă. Îşi ţine mereu pantalonii cu o mână. Când masa este din nou goală scoate din dulap un teanc de prosoape şi unul de batiste frumos împăturite. Începe să le numere. Tot

din dulap mai scoate o casetă de lemn și numără teancul de bani aflat în ea. Le pune pe toate pe masă. Le privește câteva minute tăcut.

TATĂL: Așa, fotografiile or să vină luni seara și totul e pregătit.

FLUTURELE ALBASTRU

Personajele:

Eu

Big-Brother

Decorul:

Un scaun

Eu intră cu pași rari. Calcă apăsat. Pe corp și pe față se văd urmele unor bătăi anterioare. Îi curge sânge din nas și din buză. Se oprește.

BIG-BROTHER: Ia loc.

EU: Nu vreau.

BIG-BROTHER: Am spus să iei loc.

EU: Iar eu am hotărât să rămân în picioare.

BIG-BROTHER: Ți-ai ales o formă slabă de protest.

EU: Nu este un protest.

BIG-BROTHER: Refuzul tău nu poate fi interpretat decât ca o formă de nesupunere, dar care, de data aceasta, se va întoarce împotriva ta.

EU: Nu e adevărat.

BIR-BROTHER: Îți spun că încăpățânarea ta nu duce decât la suferință.

EU: Nu cred.

BIG-BROTHER: E dreptul tău să crezi ce vrei.

EU: Atunci am ales să nu cred.

BIG-BROTHER: Prea bine. Hipotetic vorbind, să spunem că acest interviu va dura toată noaptea, iar tu ai permisiunea să te așezi doar acum, la început. Mă întreb ce ai alege.

EU: E doar un interviu.

BIG-BROTHER: Asta spuneam și eu, însă nu pot garanta că vom termina într-o oră sau două.

EU: Bine, accept.

Eu se așază pe scaun.

BIG-BROTHER: Să începem. Numele și prenumele.

EU: Nu cred că m-aţi adus aici fără să ştiţi măcar atâta lucru.

BIG-BROTHER: Aşa cere procedura.

EU: Numele meu nu mai reprezintă ceva necunoscut.

BIG-BROTHER: Este doar o formalitate.

EU: Atunci putem sări peste ea.

BIG-BROTHER: Imposibil.

EU: Nu văd sensul unei repetiţii.

BIG-BROTHER: Să spunem că nu am făcut cunoştinţă cum se cuvine.

EU: Popescu Popescu

BIG-BROTHER: Ai umor.

EU: Îmi cer scuze, Durand Durand.

BIG-BROTHER: Nu înţeleg.

EU: Mihailov Mihailov.

BIG-BROTHER: Încetează.

EU: Humel Humel.

BIG-BROTHER: Nu poţi avea atâtea nume.

EU: Ba da, sunt toate ale mele. Părinţii mei mi-au dat toate numele din lume.

BIG-BROTHER: Aveau umor.

EU: Voiau să fiu multicultural.

BIG-BROTHER: Cum spuneam, aveau umor.

EU: Pentru mine sunt Eu însumi.

BIG-BROTHER: Bine, poate o să ne spui atunci vârsta.

EU: Oricare.

BIG-BROTHER: Totuşi, un număr anume poate spune multe.

EU: Numerele sunt întotdeauna relative.

BIG-BROTHER: Ocupaţia.

EU: Student.

BIG-BROTHER: Unde anume?

EU: Nu contează.

BIG-BROTHER: În formularul nostru scrie că studiezi arhitectura.

EU: Adevărat, dar incomplet. Sunt nenumărate forme prin care poţi studia.

BIG-BROTHER: Însă legitimaţia de student ţi-a fost eliberată de Academia de Arhitectură.

EU: Da.

BIG-BROTHER: Până acum nu ai făcut decât să dai răspunsuri evazive.

EU: Spuneaţi că e doar o formalitate.

BIG-BROTHER: Tocmai. Răspunsurile pe care le aşteptăm sunt scurte şi la obiect.

EU: Cum doriţi.

BIG-BROTHER: Părinţii.

EU: Morţi.

BIG-BROTHER: Tatăl.

EU: Pilot de avion, mort într-un accident aviatic.

BIG-BROTHER: Mama.

EU: Medic, decedată.

BIG-BROTHER: Cauza.

EU: Cancer.

BIG-BROTHER: Fraţi sau surori.

EU: Nu.

BIG-BROTHER: Ai fost la orfelinat?

EU: Nu, m-a crescut o mătuşă, sora mamei.

BIG-BROTHER: Cauza pentru care ai fost adus aici.

EU: Nu ştiu.

BIG-BROTHER: Nu minţii.

EU: Chiar nu ştiu.

BIG-BROTHER: Ai face bine să spui.

EU: Ar trebui să ştiţi mai bine decât mine.

BIG-BROTHER: Devii impertinent.

EU: Nu în mod intenţionat.

BIG-BROTHER: Există un motiv pentru care te afli acum aici.

EU: Sper să mi-l comunicaţi şi mie.

BIG-BROTHER: A fost stabilit în urma faptelor tale.

EU: Nu am făcut nimic din rea voinţă.

BIG-BROTHER: Am auzit de prea multe ori fraza aceasta.

EU: În cazul meu este adevărat.

BIG-BROTHER: Permite-mi să mă îndoiesc.

EU: Aveţi tot dreptul din lume, dar cred că ştiu şi singur ce fapte am comis.

BIG-BROTHER: Sunt de acord. Doar că una din ele a avut consecinţe dezastruoase.

EU: Nu mi s-a adus la cunoştinţă.

BIG-BROTHER: Recunoaşte fapta săvârşită.

EU: Nu pot.

BIG-BROTHER: Dai dovadă de rea voinţă.

EU: Nu pot să recunosc ceva ce nu am făcut.

BIG-BROTHER: Îţi putem arăta dovezi.

EU: La ce bun?

BIG-BROTHER: Te vei convinge singur.

EU: Nu cred în dovezile voastre.

BIG-BROTHER: Îmi pare rău, dar va trebui să crezi.

EU: Este doar un joc stupid cu mintea mea.

BIG-BROTHER: Nu e vorba de aşa ceva.

EU: Ba da, vreţi să mă faceţi să accept lucruri care nu s-au întâmplat.

BIG-BROTHER: În cazul acesta suntem obligaţi să vă prezentăm proba numărul unu.

Pe fundalul din spate încep să ruleze imagini cu fluturi albaştrii zburând. Eu se apropie de imagii şi încearcă să atingă fluturii.

EU: Sunt fluturi, fluturi albaştri. Asta nu dovedeşte nimic.

BIG-BROTHER: Dimpotrivă.

EU: Nu mă puteţi învinui că există fluturi.

BIG-BROTHER: Desigur că nu.

Pe fundal imaginea se restrânge asupra unui singur fluture albastru. Eu mângâie aripile fluturelui.

EU: Şi nici că un fluture zboară.

BIG-BROTHER: Nicidecum.

EU: Atunci am avut dreptate, vă jucaţi cu mine.

BIG-BROTHER: Te înşeli.

EU: Ştiţi totul despre mine, mă aduceţi aici şi îmi arătaţi imagini cu fluturi zburând. Ce aş putea să cred?

BIG-BROTHER: Tu trebuie să spui ce recunoşti din imaginile acestea. E proba numărul doi.

Fluturele albastru este strivit de mâna unui bărbat. Imaginea rămâne oprită pe fundal.

EU: Nu înţeleg. Ce-a fost asta?

BIG-BROTHER: Chiar nu-ţi aminteşti?

EU: Nu.

BIG-BROTHER: Acum trei zile ai ucis un fluture albastru. Negi cumva?

EU: Nu-mi aduc aminte.

BIG-BROTHER: Mă aşteptam la reacţia asta.

EU: Chiar dacă l-am omorât, era doar un fluture.

BIG-BROTHER: Bătăile aripilor lui ţineau în echilibru tot universul. Dar ţie nu ţi-a păsat.

EU: Fluturii mor oricum, cei mai mulţi trăiesc o singură zi.

BIG-BROTHER: De aceea sunt atât de importanţi.

EU: Îmi pare rău.

BIG-BROTHER: Din păcate, nu te ajută cu nimic.

EU: Vă spun adevărul.

BIG-BROTHER: Chiar şi aşa, indiferenţa ta a dus la asemenea consecinţe.

EU: Nu mi-am dat seama. Credeam că e doar un fluture.

BIG-BROTHER: Probabil că ai făcut-o din răzbunare.

EU: Nu, pur şi simplu aşa mi-a venit.

BIG-BROTHER: Păcat. Echilibrul odată distrus, nu mai poate fi refăcut.

EU: Dacă aş putea, aş vrea să îndrept totul.

BIG-BROTHER: Tardiv.

EU: Nu se poate. Trebuie să-mi mai daţi o şansă.

BIG-BROTHER: Oricâte şanse ai avea, la un moment dat tot le-ai epuiza.

EU: Atunci, îmi accept pedeapsa.

BIG-BROTHER: Am vrut doar să ştii.

EU: Nu putem lăsa lucrurile aşa.

BIG-BROTHER: Până acum nu avea nicio importanţă.

EU: Acum e altfel.

BIG-BROTHER: Misiunea mea s-a încheiat. Eşti liber să pleci.

EU: Bine, dar eu am săvârşit o crimă. Nu vă puteţi comporta ca şi cum nu s-a întâmplat nimic.

BIG-BROTHER: Exact aşa ai făcut tu.

EU: Ştiu. Trebuie să-mi spuneţi ce trebuie să fac.

BIG-BROTHER: Nimic, absolut nimic.

EU: Atunci, refuz să plec. Rămân aici până veţi găsi o soluţie.

BIG-BROTHER: Bătăile acelor aripi nu pot fi înlocuite cu nimic. Nimeni nu mai poate schima acum ceva.

EU: De ce?

BIG-BROTHER: Pentru că oamenii nu sunt fluturi.

Pe fundal rulează din nou imagini cu fluturi albaştri zburând. Eu se apropie iar de fundal şi încearcă să atingă fluturii. Se întoarce cu spatele şi îşi întinde braţele. Pe spatele lui zboară acum sute de fluturi albaştri.

OBIECTE PIERDUTE

Personajele:

Bunicul

Luci

Alex

Decorul:

Un apartament obişnuit într-o vilă din Bucureşti.

1.

Bunicul sună la uşa unui apartament. Îşi aranjează ţinuta. Uşa se întredeschide. În prag iese Luci şi închide uşa după ea. Îşi şterge mereu mâinile pe un prosop de bucătărie.

LUCI: Dumneavoastră?

BUNICUL: Sărut mâna.

LUCI: Bună ziua. Pe cine căutaţi?

BUNICUL: Nu ştiu cum să vă spun. Aş vrea să văd casa.

LUCI: Da' nu e de vânzare.

Luci vrea să intre şi să închidă uşa. Bunicul insistă.

BUNICUL: Nu, nu, nu m-aţi înţeles. Nu vreau s-o cumpăr.

LUCI: Da' cine sunteţi dumneavoastră.

BUNICUL: Îmi cer scuze, numele meu n-are nicio importanţă.

LUCI: Oricum nu vă cunosc.

BUNICUL: Nu face nimic.

LUCI: Sigur aţi nimerit bine?

BUNICUL: Lahovari, douăzeci şi trei, apartamentul nouăsprezece.

LUCI: Da, ăsta e.

BUNICUL: Ştiţi, nu ştiu cum să vă spun, de fapt, eu am locuit aici, înainte… eu şi soţia mea.

LUCI: Nu se poate, noi am cumpărat apartamentul de la nişte tineri.

BUNICUL: Am vrut să spun înainte de naţionalizare. Apoi a trebuit să eliberăm.

Luci intră în apartament şi ţine uşa uşor întredeschisă.

LUCI: Dar noi l-am cumpărat cu acte în regulă. Dacă doriţi vi le arăt. Totul a fost făcut la notar.

BUNICUL: N-am nicio îndoială.

LUCI: Ş-acum vreţi să-l revendicaţi. Să ne daţi pe noi afară.

BUNICUL: E cam târziu pentru aşa ceva.

LUCI: Ş-atunci ce căutaţi aici?

BUNICUL: Mi s-a făcut dor.

LUCI: Cum adică?

BUNICUL: Aşa, am vrut să mai văd o dată casa mea.

LUCI: Doar atât?

BUNICUL: Dacă îmi permiteţi, aş intra puţin să-mi amintesc cum era.

LUCI: Şi după aia plecaţi.

BUNICUL: Fireşte.

Luci deschide uşa. Bunicul ezită puţin apoi intră în apartament.

2.

Bunicul stă câteva momente pe hol şi priveşte cu drag în jur. Luci se uită nedumerită la el. Bunicul se apleacă ca să-şi scoată pantofii. Luci îl opreşte.

LUCI: Nu trebuie să vă descălţaţi că noi am pus gresie peste tot. E mult mai practic.

BUNICUL: Desigur.

LUCI: Poftiţi acum.

BUNICUL: Vă mulţumesc.

Însoţit de Luci, Bunicul se uită din hol la fiecare cameră cu oarecare nostalgie. Luci îl poftește în sufragerie. Intră amândoi şi rămân lângă uşă.

LUCI: Asta e sufrageria.

BUNICUL: Tot aşa era şi înainte.

LUCI: Intraţi, vă rog.

BUNICUL: N-aş vrea să deranjez.

LUCI: Nu-i niciun deranj. Cum vi se pare?

BUNICUL: Aproape la fel. Dacă n-ar fi televizorul, ceasul electronic şi lampa aceea modernă aş zice că e neschimbat.

LUCI: Luaţi loc pe canapea.

BUNICUL: Mulţumesc, sunteţi foarte drăguţă.

Bunicul se aşază pe canapea. Luci se joacă mereu cu prosopul de

bucătărie dar se opreşte când vede că Bunicul are o singură şosetă bej.

LUCI: Vă fac un ceai sau o cafea?

BUNICUL: Nu, am băut deja. Vreau numai să stau puţin în camera asta. A trecut ceva timp.

LUCI: Vă cred.

BUNICUL: Am cam uitat de atunci.

LUCI: Vreţi să vă las câteva minute singur?

BUNICUL: Nu e nevoie. De fapt, o să şi plec.

LUCI: Aşa de repede?

Bunicul se ridică de pe canapea şi se îndreaptă spre ieşire. Luci îl urmează.

BUNICUL: N-aş vrea să abuzez.

LUCI: Puteţi să mai staţi.

BUNICUL: Oricât aş sta, nu mai poate fi la fel.

Bunicul se opreşte puţin pe hol şi priveşte înapoi. Atinge cu palma un perete. Luci, în spatele lui, se joacă din nou cu prosopul.

LUCI: Spuneaţi că e neschimbată.

BUNICUL: Casa da. Vă rog să mă iertaţi.

LUCI: În sfârşit, cum doriţi.

BUNICUL: La revedere.

Bunicul iese grăbit. Este foarte afectat. Pentru câteva secunde, Luci se uită mirată după el. Apoi se duce şi încuie uşa.

3.

Bunicul iese din vilă şi face câţiva paşi. Se întoarce şi urcă din nou treptele până la intrarea în vilă. Stă puţin apoi pleacă din nou în direcţie opusă. Bunicul se uită câteva secunde la vilă apoi se aşază pe trepte. Scoate cheile din buzunar şi le priveşte după care le pune din nou în buzunar. Alex trece pe lângă el fără să-i dea atenţie. Acesta îi face loc să treacă. Alex se opreşte în faţa apartamentului. Bunicul se ridică în picioare.

BUNICUL: Bună ziua. Nu vă supăraţi, ce zonă e asta?

ALEX: Lahovari, lângă Romană.

BUNICUL: Da, mulţumesc.

Alex intră în apartament. Bunicul se aşază din nou pe trepte.

4.

Alex ajunge în apartament şi îşi aruncă cheile pe măsuţa de la intrare. Îşi pune servieta lângă măsuţă. Din bucătărie vine Luci. Se şterge pe mâine pe acelaşi prosop.

LUCI: A, tu erai. N-am auzit când ai descuiat.

ALEX: Eu, da. Aşteptai pe cineva?

LUCI: Nu. Credeam că s-a întors bătrânelu' care a fost mai devreme.

ALEX: Ce bătrânel?

LUCI: Unu' ce venise să-şi revadă casa confiscată.

ALEX: Sper că nu l-ai lăsat să intre.

Alex îşi dă jos haina şi o agaţă în cuier. Îşi scoate pantofii. Luci caută în dulap papucii de casă ai lui Alex.

LUCI: N-a stat decât vreo cinci minute.

ALEX: Mă, da' tu nu te-ai gândit că mâine ne putem trezi cu casa goală.

LUCI: N-a făcut nimic decât să se uite p-aici.

Luci găseşte ambii papuci. Alex se încalţă cu ei. Luci ia haina din cuier şi o pune în dulap. Alex pune servieta pe măsuţă şi scoate câteva documente din ea.

ALEX: Normal.

LUCI: Era un bătrânel tare cumsecade.

ALEX: Păi, aşa sunt toţi bătrâneii şi copilaşii şi ăia fără un picior.

LUCI: Hai că deja baţi câmpii.

Luci se întoarce în bucătărie. Alex răsfoieşte documentele apoi le pune la loc în servietă.

ALEX: Era unu' cu o şosetă bej?

Luci revine pe hol. Alex scoate din servietă un telefon mobil şi verifică mesajele apoi îl pune în buzunar.

LUCI: Parcă.

ALEX: E tot aici, pe trepte.

LUCI: Mă minţi.

ALEX: Pe bune, stătea şi freca aerul.

LUCI: Mă duc să văd.

ALEX: Lasă-l în pace că poate pleacă.

LUCI: Dacă i s-o fi făcut rău, mai ştii?

Luci iese repede din apartament. Alex închide uşa. Scoate telefonul mobil din buzunar şi intră în bucătărie.

5.

Luci coboară treptele de la vilă şi se aşază pe trepte, lângă

Bunicul. Acesta o recunoaşte şi îi zâmbeşte.

LUCI: Ce s-a întâmplat? Vă e rău?

BUNICUL: Nu.

LUCI: Vreţi să chem pe cineva?

BUNICUL: Nu ştiu.

LUCI: Dacă-mi spuneţi unde staţi, vă ducem noi acasă.

BUNICUL: Aţi fost aşa drăguţă cu mine şi eu nu-mi mai aduc aminte nimic. Ştiam că asta e casa mea.

LUCI: Trebuie să aveţi pe cineva apropiat.

BUNICUL: Da, ar trebui.

LUCI: Un fiu sau o fiică, poate nepoţi?

BUNICUL: Îmi amintesc că am venit cu un taxi galben.

LUCI: Toate taxiurile sunt galbene.

BUNICUL: Şi că azi dimineaţă nu-mi găseam şosetele.

LUCI: Poate locuiţi singur.

BUNICUL: Poate. Mi-aţi putea da un pahar cu apă?

LUCI: Desigur. Haideţi înăuntru.

Luci şi Bunicul urcă încet treptele. Intră amândoi în apartament.

6.

Luci intră însoţită de Bunicul. Acesta se opreşte lângă măsuţa din hol. Luci îl îndeamnă să intre în bucătărie.

LUCI: Nu aici, în bucătărie, ca să staţi pe scaun.

Bunicul intră în bucătărie. Pe hol vine Alex. O trage de mână pe Luci şi o opreşte să intre în bucătărie.

ALEX: Ce caută ăsta aici?

LUCI: I s-a făcut sete.

ALEX: Şi tu l-ai băgat în casă.

LUCI: Îi dau un pahar cu apă ş-atât.

ALEX: Mă, vezi că nu e căţel. După ce bea apă, îl dai afară. Să se ducă de unde a venit.

LUCI: Nu poate. Nu-şi mai aminteşte nimic.

Luci se desprinde din mâna lui Alex şi vrea să intre. Alex o trage din nou de mână.

ALEX: Şi l-ai crezut.

LUCI: A stat mai bine de trei ore afară, pe scări. Ş-apoi nu pare să mintă. Zice că asta e casa lui.

ALEX: Casa lui, pe naiba.

LUCI: Poate o fi avut un şoc şi a uitat tot.

ALEX: Asta nu-i treaba ta.

LUCI: Nu putem să-l lăsam aşa.

ALEX: Eu cu ăsta-n casă nu dorm.

LUCI: Cine te-a pus să dormi cu el?

ALEX: Păi, aşa se întâmplă. Mai întâi îi dai un pahar cu apă ş-apoi trebuie să împarţi şi perna cu el.

LUCI: Nu, mă gândeam să-l ducem la Poliţie.

ALEX: Şi-l lăsăm acolo.

LUCI: Da, mă, da.

Luci intră în bucătărie urmată de Alex.

7.

Bunicul s-a aşezat la masă. Luci toarnă apă într-un pahar şi îl pune pe masă în dreptul Bunicului. Acesta bea pe nerăsuflate. Alex se aşază şi el la masă.

BUNICUL: Azi vreau patru felii de pâine prăjită.

ALEX: Poftim?

BUNICUL: Patru, nu două ca de obicei.

LUCI: Vrei pâine prăjită?

BUNICUL: Da, cu unt şi gem. Dacă nu mai e gem, e bine şi cu miere.

Luci pregăteşte patru felii pe care le pune la prăjit. Alex îşi toarnă un pahar cu apă.

ALEX: Fă-mi şi mie două felii.

LUCI: Păi, e doar pâine prăjită.

ALEX: Da' miroase frumos.

Luci pune feliile de pâine pe o farfurie şi o aşază pe masă. Apoi pune untul şi borcanul cu miere alături.

LUCI: Mă duc să mă îmbrac.

Luci iese. Alex şi Bunicul încep să mănânce.

BUNICUL: Pâinea fără unt e înecăcioasă rău. Mai vrei miere?

ALEX: Nu, mulţumesc.

Luci se întoarce. Este îmbrăcată cu haine de stradă. Îşi prinde părul într-o coadă.

LUCI: Gata, mergem?

ALEX: Da, haide.

BUNICUL: Unde mergem?

ALEX: O să vezi.

BUNICUL: Mie să-mi spuneţi unde mergem că altfel nu plec de

acasă.

LUCI: Facem o plimbare.

BUNICUL: Abia am mâncat. Eu întotdeauna după masă dorm.

ALEX: Acum n-ai să mai dormi. Mergi cu noi.

BUNICUL: N-am chef.

LUCI: E frumos în parc. O să-ţi placă.

BUNICUL: Mi se cam închid ochii.

ALEX: Nu se poate să nu-ţi placă să te plimbi în parc. Tuturor bătrânilor le place.

BUNICUL: După programul de somn.

Bunicul continuă să mănânce. Alex se ridică de la masă şi o trage pe Luci într-un colţ.

ALEX: Vorbeşte tu cu el.

LUCI: De ce eu?

ALEX: Tu l-ai băgat în casă.

LUCI: Mi se făcuse milă.

ALEX: Atunci, descurcă-te.

LUCI: Dar am vorbit cu el şi ai auzit şi tu ce-a spus.

ALEX: Că vrea să doarmă.

LUCI: Eu zic să-l lăsăm.

ALEX: Îl lăsăm pe naiba.

Alex o trage afară din bucătărie. Bunicul se uită lung după ei.

8.

Alex şi Luci vorbesc în şoaptă pe hol.

LUCI: Eu nu ştiu ce să-i spun.

ALEX: E treaba ta. Trebuie să găseşti o soluţie.

LUCI: Eu zic să sunăm la 112.

ALEX: Şi ce spunem?

LUCI: Povestim ce s-a întâmplat.

ALEX: Asta-i rezolvarea ta?

LUCI: E tot ce mi-a venit în minte.

ALEX: Zău, unde naiba ţi-o fi fost capul când l-ai băgat în casă?

LUCI: Lasă asta acum. Zii ce facem.

ALEX: Habar n-am.

LUCI: De obicei ce se face în situaţii de genul ăsta?

ALEX: Situaţii de genul ăsta nu există. Bătrânii stau la ei acasă cu familia lor.

LUCI: Poate că nu are familie, sau nu-şi mai aminteşte.

ALEX: Sau nu vrea să-şi aducă aminte.

LUCI: Eu sun la 112.

ALEX: Sună, frate, doar e problema ta.

Luci formează numărul la telefonul mobil.

LUCI: Alo. Alo. Ştiţi, noi am găsit un bătrân şi nu ştim ce să facem cu el. Lucia Milescu. Lahovari douăzeci şi trei. Astăzi. Nu, dar m-am pomenit cu el la uşă. I-am dat un pahar cu apă şi n-a mai vrut să plece. Nu cred că are acte. Dar nu ştim unde să-l ducem. Nu-şi mai aminteşte unde stă. Şi nici cum îl cheamă. Dar noi nici nu-l cunoaştem. L-am găsit pe trepte, în faţa casei. Ce vreţi să spuneţi? Vă rog să nu ridicaţi tonul. Măcar să veniţi până aici şi să vorbiţi cu el. Să încercaţi să aflaţi cine e. Nu vă pasă, asta e. Să-i găsiţi familia. Poate că în acest moment cineva îl caută disperat. Domnule, noi ne-am făcut datoria. Acum e rândul dumneavoastră. Nu putem să-l lăsam aşa, pe stradă. Păi, la dumneavoastră. Şi noi ce să facem cu el? Asta nu e treaba noastră. Bine, îl aducem acolo. Da, în seara asta. La revedere.

ALEX: Ce-au zis?

LUCI: Nişte dobitoci. Trebuie să-l ducem la secţie.

Cei doi se uită unul la altul. Tac.

9.

Bunicul iese vesel din bucătărie.

BUNICUL: Acu' de ce mai stăm? N-aţi zis că mergem la plimbare?

ALEX: Ba da.

LUCIA: Înainte însă vreau să ne spui unde stai.

BUNICUL: Ce glumă-i asta?

ALEX: Lucia vrea să spună că, în cazul în care te rătăceşti, să ştii unde să te întorci.

BUNICUL: Eu nu mă rătăcesc niciodată.

ALEX: Dacă totuşi te pierzi de noi.

BUNICUL: Cum să mă pierd de voi, doar sunteţi nepoţii mei… şi locuim de atâta timp în casa asta.

LUCIA: Aşa e.

ALEX: Hai să mergem.

Cei trei ies din apartament. Bunicul şi Alex o iau înainte. Lucia încuie casa.